

Gel[:b]lau

часопис українців Штутгарта
випуск #1, 01.08.2016

Роздуми про
незалежність

Ihr nächstes
Reiseziel:
Odesa

Siegesfrühling
der Ukraine

JAZZ OPEN
STUTT GART:
Блюз на сходах

Чарівні куточки
Франції

Концерт
гурту 5'NIZZA

Біг як джерело
гормонів щастя

РЕПОРТАЖ З ЄВРО 2016 У ФРАНЦІЇ

розповсюджується безкоштовно • www.fb.com/gelblau.ua

Ксенія Фукс
редактор, дизайнер

Ілона Ушеніна
редактор, дизайнер

Антон Власенко
дизайнер

А це Покемони,
бо вони зараз всюди :)

Катерина Пріб
ілюстратор

Кеш'ю та Сюзі
талісмани

Наталка Похилок
коректор

Ірина Гуменчук
коректор

Дмитро Пуха
консультант, коректор

Impressum

Herausgeber:

Kseniya Anufriyeva & Ilona Ushenina
Rosenbergstr. 47b, 70176 Stuttgart
Telefon: +49 1525 396 97 65
E-Mail: red@gelblau.net
www.fb.com/gelblau.ua
www.gelblau.net
Auflage: 500 Exemplare
Erscheinungsweise: quartalsweise,
kostenlose Verteilung.
Druck: “Друкарня ШТАТ”
вул.Б. Хмельницького, 63 79019 Львів,
Україна / Druckerei “Schtat”, Bohdana
Khmel’nyts’koho Str., 63, 79019 Lemberg
(Lwiw), Ukraine

Autoren:

Катерина Александрова /
Katheryna Alexandrowa
Людмила Бондар / Ludmila Bondar
Ірина Гайке / Iryna Geike
Вадос Ельми / Wados Elmy
Галина Залецька / Galyna Zalecka
Надя Зауер / Nadja Sauer
Наталія Мовчан / Natalia Movchan
Дмитро Печерський / Dmytro Pechersky
Юрій Пінський / Juriy Pynskyi
Дмитро Пуха / Dmytro Pukha
Ілона Ушеніна / Ilona Ushenina
Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs

Credits für Fotos:

Opus GmbH – Reiner Pfisterer,
Opus GmbH – Joshua N. Timmermans,
Opus GmbH – Kevin Westenberg.
Trickfilm-Festival Stuttgart
in.Stuttgart, © Martin Lorenz.
pixabay.com
freepic.com
Wikimedia Commons
galka.if.ua
Albin Olsson License: CC BY-SA 4.0.
Технічна підтримка: Бондар Богдан
**Dieses Werk sowie seine Teile sind
urheberrechtlich geschützt.**

Від редакції

Літо 2016 увійде в історію як літо емоцій, хвилювань, розчарувань та безмежних радощів: футбольна лихоманка знову охопила всю Європу. З початку червня на балконах та машинах можна було побачити прапори та іншу атрибутику національних команд. Числені бари та кнайпи запрошували вболівальників до спільних переглядів матчів.

Для нас, українців Штутгарта, цьогорічний чемпіонат Європи з футболу був особливо емоційною подією, адже обидві збірні – України та Німеччини – пройшли кваліфікацію і навіть зіграли перший матч одна проти одної! Редакція Gel[:b]lau мала нагоду долучити до співпраці Вадоса Ельми, який був присутній на цій напруженій грі і про враження якого Ви дізнаєтесь у нашій темі номеру.

А вже за три тижні ми будемо святкувати двадцять п'яту річницю незалежності України. Редакція Gel[:b]lau провела невеличке опитування на своїй офіційній сторінці у Facebook. Подобиці Ви знайдете на сторінках нашого часопису.

В цьому номері ми також познайомимо Вас з цікавими персоналіями зі Штутгарта і не тільки. Також на Вас чекають вже знайомі рубрики та обличчя.

Минулий номер нашого часопису був пілотним. Команда Gel[:b]lau отримала дуже багато відгуків і намагалася врахувати їх у цьому, першому, номері.

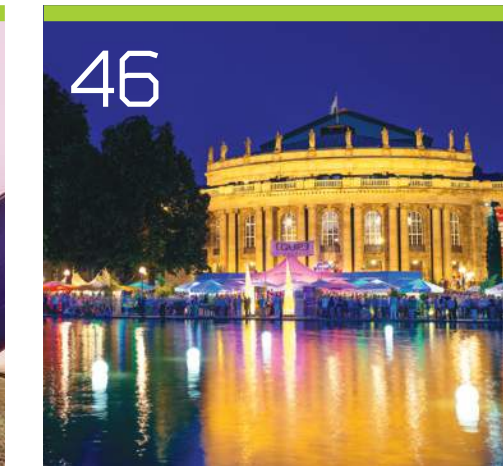
Gel[:b]lau — цілком незалежний волонтерський проект, над реалізацією якого працює молода креативна команда волонтерів. Ми відкриті до співпраці, цінуємо Ваші побажання і будемо раді будь-якій фінансовій підтримці. Ваша підтримка піде виключно на покриття витрат на друк. За детальнішою інформацією звертайтеся до редакції часопису у соціальній мережі Facebook — www.fb.com/gelblau.ua — або за контактами в імпресумі.

Із вдячністю й щирою повагою
редакція часопису Gel[:b]lau

#всебудегельблау!

Редакція Часопису

Як українці на Євро побували

Вадос
Ельми,
блогер
www.velmeeblog.
wordpress.com

Сказати, що українців у Ліллі було багато — не сказати нічого, адже за ті вихідні вихлюпнувся річний запас “Слава Україні — Героям Слава”.

Складаючи звечора наплічника, я планував та будував маршрут чергової спонтанної подорожі. Не провтикати камеру? Є! Набрати вдосталь шкарпеток - дві, ні, три пари на добу? Є. Паспорт? Вкинув. Квиток. Ой йой матінко! Леде не забув.

Отримавши квиток за місяць до матчу, все ще не вірилося до останнього моменту, що я нарешті здатен здійснити одну зі своїх мрій — вперше в житті підтримати нашу збірну за кордоном. Тим паче проти кого! Проти німців, в країні яких я мешкаю та навчаюся останні півтора роки. Тож очікування такої подорожі стрімко збільшувалося з кожним днем її наближення й за день до виїзду просто вибухнуло різноманітними думками.

Вибір способу подолання 644 кілометрів з батьківщини коней, мерседесів, поршів та електродрилів до півної столиці Франції не залишив мені варіантів. Європа без кордонів та зі швидкими автострадами спокусила не одну мандрівну душу. А тим паче студентську, яка не здатна існувати поза життям без авантюри на свою п'яту точку! Все ж таки це вже не моя перша подорож автостопом, до цього вже було подолано **4000 км, 5 країн та 50 автовок**, кожною з яких керували просто надзвичайні люди.

На цю мандрівку до Лілля мені знадобилося дві доби, **20 годин дороги, 16 машин** та купа сил, що все разом дорівнює шаленій купі незабутніх вражень! (Детальніше з дорожніми подіями ви маєте змогу ознайомитися в моєму блозі). Тож залізаємо разом до машини часу та пірнаємо прямо у ранок неділі 12 червня 2016 року.

Впродовж століть головною галуззю господарства Лілля була текстильна промисловість, яка значно занепадала з появою на ринку синтетичних тканин. Втім сталевий північний характер міста не здав своїх позицій під тиском нових часів (не просто ж так тут народився Залізний генерал де Голль). Сьогодні Лілля — одна з культурних столиць Франції, важливий комерційний та торговельний вузол, центр студентства та й просто привітний та затишний куточок.

Сказати, що українців у Ліллі було багато — не сказати нічого, адже за ті вихідні вихлюпнувся річний запас “Слава Україні — Героям Слава”. Згідно оцінок та прогнозів, українців мало бути **10-15 тисяч**. До матчів Чемпіонату Європи почали готуватися задовго до того, як квитки з'явилися у продажу. “Процес підготовки розпочався одразу після матчу зі Словенією, коли стало відомо, що національна збірна таки їде на Захід Європи представляти нашу країну. Одразу після жеребкування були придбані квитки з Польщі до країни-господаря. Потому навесні: детальна побудова маршруту,

готелі, автобуси. Та й взагалі, після Євро-2012 в Україні всім дуже закортіло кудись помчати, щоб підтримати нашу команду за кордон. На жаль, до Бразилії ми не пройшли, але домовилися, що наступний чемпіонат за участі наших козаків ми не провтикаємо”, — розповідає Євген з Києва.

“Коли запрошуєш друзів поїхати разом, вони відповідають, що вони ж не любителі футболу... Насправді безпосередньо спорт займає лише 90 хвилин, а увесь інший час насолоджуємося та вивчаємо культурну спадщину та традиції місцевого оточення. Тож з 10 днів два тайми по 45 так можна виділити на футбол :)”, — додає Олег з Житомира.

Втім, для багатьох Франція — не єдина країна цієї поїздки. Більшість відвідувала й інші сусідні країни на шляху, щоб скуштувати бельгійське пиво, берлінський кебаб та польську запеканку. Взагалі, польські аеропорти стали вельми важливими опорними пунктами, адже авіаквитки до країн Західної Європи коштували лише 15 €.

“Ми зупинилися по Каучсюрфіngu разом з двома паризжанами, то ті розповідають, що Лілля і Париж — це дві великі різниці, як кажуть у нас в Одесі:”, — розповідають Олександр та Максим з Одеси.

“Лілля - це така типова, мила й затишна Європа, з низькими будиночками, вузькими вулицями, з кафешками по обидва боки, тобто все, що створює умови для комфортних прогулянок. Але в цілому це місто створено за стандартним європейським плануванням та не є надтуристичним, тому здебільшого саме інтернаціональність, превезена фанатами з усіх куточків світу, й створює цю шалену атмосферу. Дуже незвично після України чути одночасно на одному квадратному метрі французьку, німецьку, англійську, російську, турецьку мови. Та й як не крути, футбол єднає. Він є величезним святом для всіх. Не зважаючи на те, що наші збірні й можуть бути суперниками на футбольному полі, ми як уболівальники просто всі разом насолоджуємося навколишньою атмосферою, яка літає у повітрі.”

Загалом, німців, які переважно носили форму своєї національної збірної, в місті та згодом на трибунах було втричі більше. Втім, українці підійшли до цього дня дуже відповідально та креативно, намагаючись продемонструвати вельми багату та різноманітну культуру нашої Неньки. Жовто-блакитний майорів звідусіль, а вишиванки стали звичною формою одягу звичайного українського уболівальника. Було навіть чимало справжніх козаків у шароварах та шапках з оселедцем.

“Досить цікаво, що траплялися люди, які ходять з українською символікою, хоча навіть не є зі Східної Європи! Бачили мексиканців, британців, китайців, французів, яких занесло до Лілля підтримувати саме нашу збірну”, — каже Міппа з Харкова.

Більшість відвідувала й інші сусідні країни на шляху, щоб скуштувати бельгійське пиво, берлінський кебаб та польську запеканку.

“До речі, дуже дивно й незвично було, коли вчора на вулицях, у барах ніхто не кричав нам МІІ ВАС ПОРВЕМО, ніхто не вів себе агресивно. Коли попадалися на очі комусь українські прапори, то просто підходили й бажали нам і нашої збірній вдалої гри та загалом успіхів, щастячка та здоров'ячка нашій країні. Кого би ми не зустрічали, намагалися дарувати посмішку та позитив, бо завжди отримували це взамін :)”.

На вулицях столиці Фландрії можна було зустріти і представників діаспори, і простих українців з усіх областей, і відомих діячів культури. Наприклад, моєму колезі, який подорожує Європами вже півроку маючи лише рюкзак, спальний мішок та гітару (яка і є єдиним засобом заробітку), до капелюха кинув пару “сврів” сам **Ігор Кондратюк** (той, що веде “*Караоке на Майдані*”, й узагалі вельми талановита людина)!

Я бачив хлопців гумористів зі студії “*Мамахохотала*”, які навіть за хвилину встигли підкинути кілька крутих жартів. Але справжньою зіркою став Маркевич, попередній тренер збірної. Мирона Богдановича, який завітав до нашого фан-пункту, українці не відпускали майже впродовж години, навантаживши його питаннями, посмішками, обіймами та фотками на селфі-палицю. На матчі також був присутній мер нашої столиці Віталій Кличко, він таки зміг приїхати та підтримати наших футболістів прямо з трибун.

Представники діаспори з'їхалися справді з усього світу. “*Я наче знову побував на концерті Океану Ельзи у Франкфурті!*” – каже Андрій, який більшу частину життя провів у Майнці. Іноді на очі потрапляли українські прапори з назвою німецького міста на ньому. Безперечно, українці Німеччини прибули з усіх куточків країни.

Особливо колоритною виглядала компанія уболівальників із Мюнхену, які були одягнуті у вишиванки та Lederhosen (з нім. — “*шкіряні штани*”, національний одяг німців).

Під час гри 50-тисячний красень-стадіон “*Т'єр Моруа*” був переповнений. В останні години очікування двобою до стадіону звідусіль стягувалися володарі зайвих квитків, які пропонували їх за собівартістю. Українські уболівальники зайняли усі сектори західної трибуни, яка, наче морська хвиля, заливала весь простір неймовірною жовто-блакитною палітрою. **Цікавий факт!** (Ігор Кондратюк, певно, посприяв): під час виконання національного гімну на екрани додали субтитри (наче в справжньому караоке!), тож, напевно, більшість українців вперше в житті почули, як виконується “*Ще не вмерла...*” синхронно всім стадіоном. Підтримка була справді шалена, хоча й не дуже скоординована, адже половина глядачів сиділа, просто спостерігаючи за грою. Хоча це не завадило в другому таймі таки змусити вельми активним фанатам нарешті поставити на ноги усі сектори.

З досить високою частотою співалася “*Червона рута*”, але з ще вищою — всесвітньовідомий хіт про Володимира Володимировича. Втім, справжньою вишнею на торті та вельми зворушливим моментом стали останні 5 хвилин матчу. Абсолютно всі уболівальники піднялися з пластикових сидінь та скандували нашім команді “*Мо-ло-дці*”, що неабияк підняло дух як нашим спортсменам, так і всім, хто зміг побувати на такій визначній події в середині не дуже спекотного червня 2016 року.

P.S.: на шляху додому мене зупинили три німецьких фанати, привітали з чудовою та достойною грою, а також висловили величезне бажання обміняти мій прапор України на німецький стяг. Тож тепер моя кімната в гуртожитку заповнена чорно-червоно-золотими кольорами.

Під час виконання національного гімну на екрани додали субтитри (наче в справжньому караоке!), тож, напевно, більшість українців вперше в житті почули, як виконується “Ще не вмерла...” синхронно всім стадіоном.

Сева Мостовецький –

один з найвідоміших спортивних вболівальників штутгартської громади. Разом вболівати за збірну України по футболу або разом буцати м'яча? Уродженець Харкова залюбки потурбується про організацію зустрічі.

Напередодні Чемпіонату Європи з футболу ми зустрілися, щоб поспілкуватися про його загальне ставлення до спорту, створену ним Facebook-групу та, звісно, про футбол. Місце нашої зустрічі було символічним: саме тут ми разом спостерігали перемогу України над Словенією в листопаді минулого року.

Gel[:b]lau: Сево, твої друзі знають тебе як палкого футбольного фаната. Чому саме футбол?

Сева Мостовецький: Футбол – це найпопулярніший вид спорту, який зароджувався у низах. Грати у футбол може кожен та й вболівати може кожен. Перешкоди для цього мінімальні. Насправді у дитинстві я не дуже полюбляв футбол. Все це трапилось зі мною трохи пізніше. Просто якось сподобалось. Спочатку – грати, а потім – вболівати. Все. (сміється)

Gel[:b]lau: Тобто для тебе це пов'язано з емоціями.

Існує загальна думка, що футбол поєднує. Їїмовірніше, це не думка, а аксіома. Наприклад, коли ти дивишся гру, тебе охоплюють стільки різноманітних відчуттів, що ти забуваєш майже про все. І всі ті, хто стоять поруч з тобою і вболівують за ту саму команду – всі вони поєднані позитивними емоціями.

СМ: Звичайно! Все, що відбувається навколо футболу приваблює. Не тільки сама гра, не тільки ті 22 гравця, котрі знаходяться на полі, а всі фанати, ігри на виїзді – вся субкультура.

Gel[:b]lau: Якщо ти сам вже говорив про виїзди. Наскільки нам відомо, ти є членом декількох фан-клубів.

У чому переваги й чи важко потрапити до фан-клубу?

СМ: поки що наша організація неофіційна, це просто об'єднання друзів-однодумців. Переваги? Ти з людьми, близькими тобі за духом, мандруєш різними країнами, підтримуєш свою команду, знаходиш нових

друзів. Ця дружба, яка зароджується під час виїздів, виходить за межі футболу. В тебе з'являються нові контакти в інших містах, інших країнах, які можуть тобі допомогти в різних життєвих ситуаціях.

Gel[:b]lau: Тобто ти не є членом офіційних фан-клубів?

СМ: На сьогодні офіційно зареєстрованих організацій українців Німеччини немає. Ми плануємо заснування такої, але до цього прийдемо з часом. Стосовно цього я відвідавав Конгрес футбольних фанатів у Франкфурті минулої неділі. Як потрапити до нашого фан-клубу? Дуже легко: ми не є закритим товариством. Якщо ти цим цікавишся, то просто їдиш з нами по всьому світу. Все у твоїх руках.

Gel[:b]lau: А скільки країн ти вже відвідав?

СМ: Я нещодавно рахував – 17.

Gel[:b]lau: А міст? Мабуть, ще більше.

СМ: Так, звісно. Але в деяких містах я був вже декілька разів. Я навіть карту склав на онлайн-сервісі. Є форум українських вболівальників у Німеччині, на якому ми плануємо наші виїзди і все, що з цим пов'язано. Там фіксується кожен твій виїзд за клуб і за збірну. І ось я, наприклад, накатав більше 20-ти за «Металіст» Харків та за збірну України, одного разу був також на виїзді за «Шахтар» Донецьк та за «Севастополь».

Gel[:b]lau: Під час якого виїзду подорож була найдовшою?

СМ: Це я можу сказати одразу: Лісабон. Дуже класне місто, усім рекомендую.

Gel[:b]lau: Сьогодні по радіо брали інтерв'ю у Марка Форстера. Він теж є футбольним фанатом, мандрує по світу і у рамках Чемпіонату Європи цього року переймає роль спортивного коментатора від Das Ding. Одне з питань було «Яким було твоє найяскравіше враження під час твоїх подорожей?» А яким було твоє?

СМ: Перше, що спадає на думку – це останній виїзд у Словенію, щоб підтримати нашу збірну під час кваліфікації до ЧЄ 2016. Ми переписали історію, і емоції просто зашкалювали. У 1999 році збірна України вже грала в плей-офф проти Словенії на виїзді і програла. Цього разу словенці, звісно ж, згадували цю історію та хотіли її повторення. Наша збірна взагалі досить важко грає у таких іграх, і всі казали, що не варто недооцінювати Словенію і що все може закінчитись для нас досить погано. Слава Богу, все закінчилось інакше і на останніх хвилинах

матчу ми роздягнулися по торс і святкували. Наступні два тижні мені було ну дуже погано (по-сміхається), я так сильно кашляв, що питав себе, чи воно того було варте, щоб роздягатися по пояс. Але поїхати у Словенію я був просто зобов'язаний! Взагалі, кожен виїзд – це свято. Тому що ти бачишся з друзями, яких зурічаєш тільки на виїздах. І, звісно ж, в кожному виїзді є щось особливе і своя родзинка.

Gel[:b]lau: Який стадіон, на твою думку, найкращий? Звісно, з тих, які ти відвідав.

СМ: Я задаю собі те ж питання і не можу відразу відповісти. Мені дуже подобався старий стадіон у Кемніці. Туди я їздив вболівати за штутгартський клуб. Дуже класний стадіон у Бохумі. Я взагалі фанат старих міських стадіонів і не люблю сучасні арени. Можу відразу назвати ті, які мені не подобаються. Це арена Баварії Мюнхен та стадіон Шальке. Стадіони Металіста та Штутгарта – це рідні стадіони, які побудовані в історичних місцях, де вже більш, ніж сто років грають у футбол – в них своя атмосфера, своя душа.

Gel[:b]lau: В тебе, звісно, є улюблені гравці. З ким із них ти би пішов кудись «на пиво» та просто побалакати?

Gel[:b]lau: Твоя пристрасть до футболу привела до створення Facebook-групи UA Sport Stuttgart.

“Стадіони Металіста та Штутгарта — це рідні стадіони, які побудовані в історичних місцях, де вже більш, ніж сто років грають у футбол — в них своя атмосфера, своя душа.”

СМ: Є особистості в світі футболу, з якими було б дуже цікаво поспілкуватися і які могли б багато чого розповісти. Один з них для мене, наприклад, Олександр Горяїнов — легенда харківського футболу, досі в обоймі. Едмар — дуже весела та прикольна людина. Він бразило-українець, тому я впевнений, що він має чим поділитися. Мені було б справді цікаво дізнатися, як південний американець зміг так гарно влитися в українську культуру та суспільство. Він грав за нашу збірну (*Едмар має українське громадянство — примітка редакції*). Дуже цікава особистість.

Як прийшла до тебе ця ідея?

СМ: Насправді, це не було пов'язано з футболом. Я вважаю, що спорт та рух — це дуже важлива частина життя. Варто сказати, що спорт знімає стрес та є джерелом позитивних емоцій. І разом займатися спортом краще та веселіше. На даний час у групі 52 людини. Я помітив, що багато з учасників тільки нещодавно переїхали до Штутгарта. Звісно, заняття спортом серед однодумців сприяють також інтеграції у суспільство та адаптації. Я досить ледача людина, щоб займатись спортом одному, але

разом веселіше, тому я просто натиснув на пару кнопок у Facebook (*говорить дуже скромно*).

Gel[:b]lau: Судячи з активності у групі, зустрічі проходять майже кожного тижня! Чи очікував ти такий успіх?

СМ: Так, в нас був костяк, з яким ми постійно збирались пограти у футбол, а потім просто вирішили долучити українську громаду. І так, приблизно такий резонанс і очікував.

Gel[:b]lau: Твоя порада для тих, хто хотів би займатися спортом, але досі якось не вийшло?

СМ: Конкретної поради немає. Просто вставай та грай! ■

Редакція Gel[:b]lau

Андрій Коман: король вуличних розміток та велосипедних смуг

Інноватор, урбаніст, архітектор з міжнародним досвідом, а ще просто великий патріот свого міста і своєї країни Андрій Коман.

Коли ми познайомилися з Андрієм шість років тому на сходах студентського гуртожитку в Штутгарті, я навіть не могла собі уявити, що в майбутньому буду так пишатися своїм другом та вважати його прикладом як особисто для себе, так і для багатьох українців.

Тоді, весною 2010-го переді мною стояв смішний юнак, який безупинно міг розповідати про архітектуру, в яку він був і є закоханий по свої самісінькі гупульські вуха.

Зараз ім'я Андрій Коман — це бренд сучасної інфраструктури Івано-Франківська, міста, яке Андрій перебудовує на очах. Редакція Gel[:b]lau провела онлайн-інтерв'ю з Андрієм та розпитала про його життєвий шлях, про життя на дві країни, про найбільші досягнення та цілі.

KOMAN
ARCHITEKTUR
BÜRO

Ксенія Фукс,
блогер,
kseniyafox.com

Gel[:b]lau: Андрію, розкажи, як ти опинився в Штутгарті та скільки часу ти тут провів?

Андрій Коман:

Я вчився в Івано-Франківську (*далі ІФ — примітка редакції*) на архітектора, і після третього курсу в нас була можливість поїхати на літню практику в Німеччину. Мені прийшло підтвердження з університету Штутгарта. Там я працював протягом трьох місяців в архітектурному відділі, жив в студентському кампусі, завдяки чому познайомився зі всіма своїми друзями, з якими ми тримаємо контакт досі. Після цієї практики я повернувся в ІФ, де продовжив своє навчання. Але поїздка в Німеччину дуже вразила мене, і я зрозумів, що хочу туди ще раз поїхати, та почав шукати можливості повернення до Німеччини вже самостійно. Завдяки моїм друзям зі Штутгарта ми склали повний пакет документів та портфоліо, і я почав шукати собі практику, але шукав лише в Штутгарті — через друзів. Я отримав пропозицію від однієї невеличкої німецької архітектурної фірми, яка на той час вже мала проекти в Україні. Їх зацікавило, що я власне з України, знаю мову та специфіку країни. Ця практика була знову ж таки на три місяці. Власник фірми в минулому 10 років працював у відомому «Бенеш і партнери», одному з найкращих архітектурних бюро світу, тож його вимоги були дуже високі.

Після практики мій шеф запропонував продовжити в нього практику ще на півтора місяців. Після цієї практики мене вже взяли на роботу як Junior Architekt. Так я працював в Німеччині до весни 2014 року.

Після великого проекту в нас в бігору була дуже довга відпустка, яку я провів в Україні. Але потім, можливо через події, які відбувалися зимою 13-14 року, я десь зрозумів

для себе те, наскільки Україна для мене важлива. Після декількох місяців, проведених у відпустці в Україні, я зрозумів, що

це все ж таки мій дім, який я не можу і не хочу покидати назавжди. До того я планував провести своє життя в Німеччині, але весною 2014 року я зрозумів, що я дуже люблю Німеччину і я хочу туди приїжджати, але не зможу там постійно жити.

Gel[:b]lau: Коли саме ти вирішив повернутися в Україну назавжди? Був якийсь переломний момент?

Важко сказати та знайти саме яскравий момент. Це розуміння з'явилося, коли вже треба було їхати до Німеччини, а я зрозумів, що мене туди не «тягне» (сміється).

Gel[:b]lau: Але Німеччина все одно залишилася для тебе джерелом натхнення для роботи у Франківську?

По-перше, Німеччину я дійсно можу назвати своїм другим домом. Я приїхав туди в 20 років і наступні чотири роки провів майже весь час в Штутгарті, тобто вагомий період свідомого життя. Саме ті німецькі принципи сформували мій характер та бачення світу навіть на сьогоднішній день. Тому Німеччина залишається дуже важливим світом для мене, який нікуди ніколи не зникне. Той період життя частково сформував мене.

Робота в Штутгарті теж відіграла в моєму професійному житті велику роль, а саме мій керівник дав мені величезний багаж знань, такими знаннями можуть похвалитися, на жаль, дуже мало людей в Україні.

Тому що більшість архітекторів орієнтуються на проекти провідних офісів західної Європи, а я мав можливість брати участь в розробці проектів такого рівня. Для мене особисто та для моєї роботи в ІФ це дуже важливо.

Gel[:b]lau: Можеш розповісти, як саме ти втілював свій досвід, який ти здобув в Німеччині, в ІФ?

В ІФ я почав займатися трошки нетиповим для себе родом діяльності, менш пов'язаним з класичною архітектурою, а більш пов'язаним з інфраструктурою міста. Ця робота прийшла до мене випадково, і вона мені сподобалася тим, що ті проекти, які ми робимо, змінюють ціле місто, вулицю за вулицею. Я дуже зацікавився цією випадковою роботою, бо вона дала мені можливість змінювати своє рідне місто, місто в якому я народився та виріс, та яке було в такому стані, в якому я його не хотів бачити.

Андрій координує черговий проект. Франківськ перший в Україні! Цього разу мова йде про вікебокс. Проект був розроблений і затверджений ще в 2015 році, але реалізований лише цього року! Навіть не віриться, що ще два роки назад про реалізацію проектів, пов'язаних із сталюю мобільністю, можна було тільки мріяти, а сьогодні Франківськ гідний зватися локомотивом інфраструктурних інновацій в Україні.

Велосмугою почали користуватися з першого ж дня. Вигляд оновленої вулиці радує око!

Gel[:b]lau: Як довго ти вже цим займаєшся?

Я почав займатися інфраструктурою восени 2014 року, то на сьогодні це неповні два роки. Але за цей час ми зробили велику кількість проектів.

Перший вид нашої діяльності — це організація дорожнього руху, тобто ми займаємося проектуванням трафіку, розробленням розмітки, знаків, тощо. Основна наша ціль — довести ІФ до нульового рівня смертності. Ми прагнемо, щоб люди на вулицях міста почувалися безпечно.

Інший вид діяльності — це дизайн вулиць, коли ми можемо проводити повну реконструкцію з урахуванням всіх потреб населення та міста. Ми намагаємось робити вуличний простір комфортним для всіх. Особливу увагу приділяємо людям із обмеженими можливостями, організовуємо безбар'єрне середовище. Наші норми та норми Німеччини взагалі не можна порівнювати, тому що наша інфраструктура, наприклад, зовсім не підлаштована для людей з обмеженням зору.

Ми розвиваємо пішохідну та велоінфраструктуру, громадський транспорт як альтернативу приватним автомобілям, тому що наші міста не витримують ту кількість автомобілів, яка є на сьогоднішній день. То ж моя компанія намагається розвантажити місто та покращити екологію. Ми ламаємо радянську парадигму будівництва міст, коли ще в населення не було стільки автомобілів.

Gel[:b]lau: Можеш назвати свої основні досягнення на цей час, проекти, якими ти більш за все пишаєшся?

В нас є купа реалізованих проектів. Але я вважаю, що нашим найбільшим досягненням є саме невидимі речі. По-перше, діяльність компанії змінила ставлення міської адміністрації до того, як повинно розвиватися місто. Якщо два роки тому вони хотіли розвивати магістралі, то зараз вони хочуть робити пішохідний центр міста більш зручним. По-друге, поліція змінила свою думку, адже вони є останнього інстанцією, що затверджує наші проекти. Нам вдалося зареєструвати їх у Facebook, показати приклади, як живе інший світ, і зараз вони намагаються разом з нами зробити місто безпечнішим.

Третє дуже важливе досягнення: ми почали реалізовувати проекти, які були інноваційними в Україні, але є стандартними в країнах Європи. Багато речей не прописані за нашими нормами, немає ніяких нормативних баз. Ми це робимо в якості експерименту, і ці проекти в майбутньому можуть стати прецедентом того, щоб ми відновлювали нормативну базу вже на рівні цілої країни.

Минулого тижня в нас була зустріч в Києві з представниками міністерства і вони були дуже здивовані і зацікавлені нашими проектами в ІФ. Вони взагалі подумали, що ІФ збирається відділятися від України (посміхається). Взагалі, наша мета — це за максимально короткий час досягти рівня Балтійських країн, де грамотно поєднані європейські та радянські специфіки містобудування. А вже потім наздоганяти решту більш розвинених країн, які пройшли всі ці процеси переосмислення міста 40-50 років тому

www.facebook.com/KomanArchitekturBuro

Так виглядало перехрестя раніше

Ось так вже сьогодні виглядає оновлене перехрестя в ІФ. Велодоріжка, розроблена на основі найкращих світових стандартів. Така конфігурація використовується в «найвелосипедніших» країнах світу — Голландії і Данії. Виділена пішохідна доріжка та передбачені сервісні зони для встановлення вуличних меблів, розширена зона паркування.

Анна Сказко – майстриня бісероплетіння

Натхнення, бачення, бісероплетіння.

Всім відомо, що вироби, зроблені з любов'ю та власними руками знову у моді. Різноманітні книжки з рукоділля, креативні набори для початківців, навіть телепередачі. Gel[ːb]lau вирішив познайомити своїх читачів з Анною Сказко, талановитою дівчиною, яка робить неймовірні прикраси з бісеру і за короткий час встигла завоювати серця українських дівчат Штутгарта.

Аня народилась у місті Гола Пристань Херсонської області. Після закінчення університету у Києві вона захотіла подивитися світ і помандрувати Європою, коли з'явилась така можливість. Зворушена новим досвідом, дівчина вирішила залишитися у Німеччині та спробувати знайти тут свій шлях, який розпочала навчанням у Hochschule der Medien.

Бісероплетінням Аня почала цікавитись ще з дитинства. Чому саме цей, а не інший різновид рукоділля? Майстриня каже, що в неї виникає зв'язок з матеріалом лише від одного дотику. На її думку скло – це дуже благородний та чистий матеріал. І як це зазвичай буває, бісероплетіння є для неї своєрідним засобом медитації. Коли Аня почала свій творчий

шлях, YouTube або інтернет не були такими доступними. «Одного дня мій тато подарував мені книжку, в якій були представлені базові техніки та прості схеми. Це дало мені перший імпульс. На даний момент я займаюся цим вже 14 років. І ця книжка й досі в мене є».

Для початківців та бажаючих ближче познайомитись з бісероплетінням, Аня радить не відому соціальну відеомережу, а спеціалізовані групи за інтересами у Facebook або vk.com, тому що

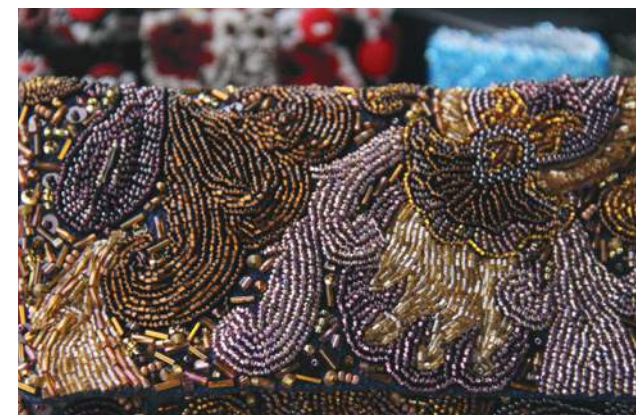
вважає, що на YouTube багато «сміття» і треба передивитися численну кількість відео перед тим, як знайдеш «свого» вчителя. Сама вона ставить до всього, що робить, дуже відповідально, тому свій канал YouTube поки що не веде. «Щоб зробити коротеньке, п'ятихвилинне відео

потрібні години кропіткої праці. Мені хочеться присвячувати більше часу саме створенню нових робіт, аніж відеоуроків». Крім того, Анна як амбіційна дівчина має своє бачення такого каналу: «Якщо я буду робити свій канал, то тільки для того, щоб розвивати український контент у соціальних мережах». Адже це ні для кого не секрет, що й насправді у соціальних мережах є дефіцит українського наповнення творчого характеру.

Роботи Анни говорять самі за себе: браслети, намисто, сережки та навіть сумочки. Складається враження, що немає нічого, чого майстриня не змогла б зробити з бісеру. Її ж улюблена техніка – це вишивка бісером на тканині.

Взагалі Аня не дотримується стандартів. Те, що насправді дарує їй радість – це створення речей своїми руками. В цьому є певна магія, яка нам, людям, доступна. Незвичайні комбінації різних технік, відхилення від «стандарту» – якщо Анна має бачення, то вона знайде спосіб для його втілення. В цьому сенсі їй близькі американські майстри бісероплетіння.

«Там повний фрістайл!» – каже вона захоплено і одразу додає, що головне у бісероплетінні (та й у будь-якому іншому прояву своєї креативності) –

не порівнювати себе з іншими, а тільки шукати у їх роботах натхнення та ідеї. Окрім як у роботах інших майстрів, Анна знаходить своє натхнення в нашій українській культурі та українському прикладному мистецтві: національні орнаменти, елементи одягу, музика – все це створює в її уяві нові образи, які дівчина переносить у свої чудові вироби ■

Ілона Ушеніна,
блогер
www.ilona-bloggt.de
www.dieshopping-welt.de

Розкидала українців доля по світові. Хтось прагнув якомога швидше позбутися свого коріння, хтось плекав його. Імена багатьох загубилися в історії. Та всі ми залишаємо по собі слід і пам'ять: у вчинках і ділах, у дітях... Дехто, наділений хистом від Бога – твори, відкриття, музичні шедеври... Ми горді за них і горді називатися українцями.

Людмила
Бондар,
журналіст

Енді Воргол

Творець поп-арту народився 1928 року в штаті Пенсильванія у сім'ї емігрантів із Лемківщини. Ім'я Енді походить від Андрія, так нарекла його мати, Юлія Варгола, яка, до речі, так і не вивчила англійську.

Щоб витравити спогади про злиденне дитинство, Енді вигадував безліч історій про себе та займався усім, що давало прибуток: створював рекламу, знімав фільми, був дизайнером і скульптором, видавцем журналу, письменником і продюсером. Скандальний стиль життя тримав високими як інтерес до особи Воргола, так і ціни на його роботи. За допомогою трафарету він робив сотні копій картин і всі вони були бажаними на виставках. Підписи чуттєвим почерком, часто з помилками, робила мати – єдина жінка у житті Енді.

Великий майстер епатажу робив «мистецтво зі сміття» і

прагнув слави. Він отримав її сповна – його роботи стали символами епохи: серія «Кока-Кола» та суп «Campbell's» у бляшанці, картини з доларовими банкнотами, портрети Мерилін Монро, Елвіса Преслі, Мао Цзедуну...

Після смерті Воргола аукціон розпродажу робіт тривав дев'ять днів. Зараз його роботи купують за кілька десятків мільйонів доларів. Енді Воргол похований в українській греко-католицькій церкві у Пітсбурзі.

Петро Капиця

Один із засновників фізики низьких температур і сильних магнітних полів. Лауреат Нобелівської премії з фізики, яку отримав у 1978 році спільно з Арно А. Пензіасом і Робертом В. Вільсоном.

Поширене в Україні прізвище Капиця означає ремінь, що зв'язують молот ціпа з державом. Діди-прадіди Петра – волинняни зі шляхтичів Капиць-Милевських, а мати походить з українського дворянського роду Стебницьких.

Молодий вчений Капиця з великими труднощами домігся в 1921 році дозволу на наукове відрядження до Англії, а вже через рік він захистив докторську дисертацію. Отримав престижну стипендію Максвелла, став заступником директора Кавендішської лабораторії з магнітних

досліджень під керівництвом Резерфорда. У 1929 році – член Лондонського королівського товариства. Згодом очолив спеціально створену для його досліджень лабораторію імені Монда у Кембриджі, винайшов водневий зріджувач – оригінальну установку для зрідження гелію.

Влітку 1934 року Капиця разом з дружиною приїхав до Радянського Союзу, звідки його вже не випустили. Дружина повернулася до Англії до дітей, а він залишився жити в комуналці з купою сусідів і тарганів. Майже рік відмовлявся очолити Інститут фізичних проблем Академії наук СРСР, та за дозвіл возз'єднатися з сім'єю, проте отримати квартиру в центрі Москви, дачу в Криму та персональний автомобіль – погодився.

Роберт Максвелл

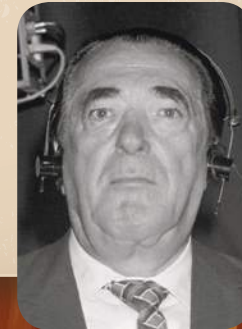
Британський лорд, медіамагнат, видавець і власник газет народився в єврейській родині на Закарпатті у селі Солотвино Тячівського району (тоді Чехословаччина). Ян Людвік Гох декілька разів змінював імена і прізвища поки став Максвелом – мільярдером, який володів майже всім медійним бізнесом Великобританії. Народжений в злиднях, він досяг успіху виключно завдяки своїй цілеспрямованості та волі. У 1978 році Максвелл приїхав до УРСР. Побачивши рідне містечко, яке зовсім не змінилося за сорок років, він запропонував голові селищної ради 60 мільйонів доларів на оновлення села, але той відмовився.

Роберт Максвелл вільно володів десятками мовами і залюбки спілкувався з сильними світу: Рейганом і Горбачовим, Ден Сяопіном і Міттераном, Хонеккером і Чаушеску... Ходили чутки про його зв'язки з

ізраїльськими спецслужбами і розвідками країн соцтабору, та вони не підтверджені.

Його примхи ставали легендою. Максвелл купив страхову компанію з головним офісом в самому серці Лондона, бо йому кортіло саджати свій гелікоптер на даху саме цієї будівлі.

Максвелл помер у 68 років, повністю підтвердивши свої слова: «Чим більше секретів людина може забрати в могилу, тим успішнішою вона є в житті». Він залишив по собі життя, повне парадоксів та купи боргів. Після його смерті з'ясувалося, що глобальна імперія Максвелла – банкрут.

Стівен Алан Спілберг

Американський кінорежисер, сценарист і продюсер єврейського походження, родом з Одеси. Двічі нагороджений Оскаром («Список Шиндлера» та «Врятувати рядового Райана»). Про те, що сім'я Спілбергів, як і прабабуся Сільвестра Сталлоне, родом

з України, в Голлівуді знають всі. Знаємо тепер і ми.

Стівен (Степан) Спілберг часто розповів в різних часописах: «Я дуже люблю Україну. Якщо ви не знали, мої бабусі і діди по материнській лінії родом з Одеси. У нас вдома часто готували борщ, звучала українська мова, а засинав я під українські

Любомир Романків

Українець, без якого світ міг би ніколи не побачити комп'ютери Apple. У 1962 році провідний науковець компанії IBM Любомир Романків (разом з Девідом Томпсоном) розробив магнітні головки, на які можна було записувати інформацію. Цей винахід зробив переворот у комп'ютерній індустрії: IBM випустила на ринок перші у світі жорсткі диски, які купив Возняк (до речі, теж українець) і створив перший комп'ютер, а пізніше Стів Джобс розвинув технологію далі. Так з'явився персональний комп'ютер компанії Apple. Ось такий простий ланцюжок.

У березні 2012 року ім'я Любомира Романківа внесли до Зали національної слави у Вашингтоні. Він один з десяти винахідників удостоєний такої честі. З привітання, що «він

досягнув такої ж слави, як і Стів Джобс», його колеги кепкували: «Якщо б ти не винайшов того диска, то Стів Джобс не мав би чим похвалитися».

Перелік регалій та нагорода Романківа може зайняти не одну сторінку. Він має 67 патентів та 150 опублікованих винаходів. Усі вони пов'язані з комп'ютерними технологіями, а сам науковець пояснює їх так: «Коли ви вмикаєте комп'ютер, починають працювати 7 моїх патентів, наберете одну букву – це ще 7 патентів».

Любомир Романків живе в містечку Браскріф Манор, штат Нью-Йорк, працює над вдосконаленням сонячних батарей, і принципово не має вдома комп'ютера. Каже, це щоб не втрачати часу, якого й так залишилося небагато в його 84 роки.

Українська незалежність...

А що вона для нас значить?

24 серпня цього року наша ненька святкуватиме 25-ту річницю своєї незалежності. Вперше Україна з'явилась в літописах у 1187 році – під час занепаду Київської Русі. І увесь цей час, вісім століть, вона боролась за неї – свою незалежність. Несчислена кількість поколінь віддавала своє життя за неї.

Ми такі різні. Більшість народилась ще у радянські часи, хтось був навіть піонером. Молодь сьогодні не пам'ятає подій 1991 року або навіть не була ще народжена. Ми говоримо на двох мовах. Але ми всі поєднані нею – любов'ю до своєї країни, України.

А що означає незалежність для нас – українців сьогодні? З цим питанням команда часопису звернулась до українців Штутгарту.

“Незалежність для мене - це бути тим, хто ти є насправді і коли тебе саме за це люблять і поважають.” - А.

Результат? Жити так, як хочеться тобі, займатися улюбленою справою, не боятись переслідувань за вислови своєї думки і просто бути собою, щоб тебе любили за то, хто ти є насправді.

Але мабуть найглибший коментар надійшов від пана С.: «Незалежність можна проголосити, але за неї потрібно ще й боротись. Раніше ми цього не усвідомлювали». І на превеликий жаль там, на сході нашої країни хлопці з усієї України – від Івано-Франківська до Дніпра, від Львова до Луганська, від Вінниці до Харкова – продовжують класти душу й тіло за неї, нашу українську незалежність.

То ж будьмо єдині, щоб не розчаровувати наших предків і наповнити гордістю наших нащадків. Щоб кожен з нас і з них міг з гордо поднятою головою вийти і сказати: «Я – українець».

“Якщо його величність “БАЖАННЯ”, прокинувшись зранку в тепленькому ліжечку, одягає свою найулюбленішу “РЕАЛЬНІСТЬ”. А не навпаки.” - М.

Для мене незалежність - це свобода думки та слова, це дихати вільним повітрям та робити свою справу за власним бажанням! - К.

“Когда ты можешь свободно говорить что думаешь, отстаивать свою позицию, не боясь преследований. Право выбора, право самому решать, как тебе лично жить.” - И.

Ukrainische Unabhängigkeit...

Was bedeutet sie für uns?

Ілона Ушеніна,
блогер
<http://ilona-bloggt.de>
<http://dieshoppingwelt.de>

Am 24. August dieses Jahres feiert unsere Heimat ihren 25. Unabhängigkeitstag. Zum ersten Mal erschien die Ukraine in den Chroniken 1187 – zu den Zeiten des Niedergangs von Kiewer Rus. Die ganze Zeit seitdem, alle acht Jahrhunderte hat sie dafür gekämpft - ihre Unabhängigkeit. Unzählige Generationen gaben ihr Leben für sie.

Wir sind sehr verschieden. Die meisten sind noch zu den Sowjet-Zeiten geboren, einige waren sogar unter den Pionieren. Die Jugend von heute erinnert sich nicht an die Geschehnisse von 1991, einige waren noch nicht geboren. Wir sprechen zwei Sprachen. Aber wir sind alle vereint mit der Liebe für unsere Heimat – die Ukraine. Was be-

deutet denn die Unabhängigkeit für uns – die Ukrainer von heute? Mit dieser Frage hat sich das Team des Magazins an die Leser gewendet. Das Ergebnis?

Für mich ist die Unabhängigkeit die Möglichkeit so zu leben, wie man es will und nicht so, wie die anderen das verlangen. - L.

So leben, wie Du es willst. Das im Leben zu machen, was Du liebst. Keine Angst vor Verfolgung wegen Äußerung eigener Meinung

zu haben. Lediglich einfach Du selbst sein und dafür geliebt werden.

Das tiefste Kommentar kam vielleicht vom Herrn S.: „Die Unabhängigkeit kann man erklären, aber man muss für sie noch kämpfen. Früher haben wir das nicht begriffen“. Und dort, im Osten unserer Heimat, legen die Jungs aus der ganzen Ukraine – von Iwano-Frankiwsk bis Dnipro, von Lwiw bis Luhansk, von Winitsya bis Kharkiw – weiter ihre Seelen und Leib für sie, unsere ukrainische Unabhängigkeit.

Dann lasst uns doch einig sein, um unsere Vorfahren nicht zu enttäuschen und unsere Nachkommen mit Stolz zu erfüllen. So, dass jeder von ihnen stolz sagen könnte: „Ich bin ein Ukrainer“ ■

[:b]

U.A. Transp^{ort}

Umzüge. Kleintransport. Entrümpelung.

0711 / 576 46 293
<http://ua-transport.de>

Privat- und Büroumzüge, Entrümpelungen und Möbeltransport aus einer Hand!

Wir bieten Ihnen professionelle Unterstützung in Großraum Stuttgart sowie deutschlandweit an und bringen Ihr Gut schnell und zuverlässig zum Ziel.

Der Umzugswagen ist mit allem ausgestattet, was für einen reibungslosen Ablauf notwendig ist: Zurschienen, Spanngurte, Decken und vielem mehr. Auf Anfrage leihen wir Ihnen Umzugskartons sowie Packmaterial

aus und übernehmen gerne die Möbelmontage.

Wir führen auch die Umzüge durch, die von Job Center oder Sozialamt bezahlt werden - halten Sie den Bescheid über die Bewilligung der Leistungen bereit!

Vereinbaren Sie einen Besichtigungstermin unter 0711 576 46 293 oder ua.transport@hotmail.de

Ihr Ansprechpartner:
Alexandr Ushenin

Fahrzeugtechnik

Professionelle, fachliche Beratung, schnelle, qualitative Reparatur und faire Preise.

- Allgemeine Kfz-Reparaturen für alle Fahrzeugtypen & Marken
- TÜV/AU bei uns im Haus von Dekra durchgeführt
- Fahrzeugverglasung
- Reifenservice
- Klimaanlageanwartung
- Unfallinstandsetzung und vieles mehr!
- **UNFALLGUTACHTEN: Fachliche Beratung und komplette Betreuung!**

OL-Fahrzeugtechnik, Benzstr. 13, 70736 Fellbach

Tel.: (0711) 99-3213-99,

Web: ol-fahrzeugtechnik.de

Fax: (0711) 99-3213-98

E-Mail: info@ol-fahrzeugtechnik.de

Tel: 0176 - 48 28 15 99

E-Mail: Gutachter.Lvov@yahoo.de

Пасажирські та вантажні перевезення

**Штутгарт –
Україна –
Штутгарт**

Андрій та Сергій:

+49-176-526-788-70

+49-151-713-511-75

+38-067-93-35-070

+38-068-93-61-321

*Кожної суботи збір передач у
Штутгарті по адресах.*

Василь:

+49-157-502-13313

+38-066-671-6621

*Збір передач два рази на місяць
по суботах з 11 до 13 год
на парковці за адресою:
70569 Stuttgart, Allmandring 3.*

Beigetreten *

Dateien

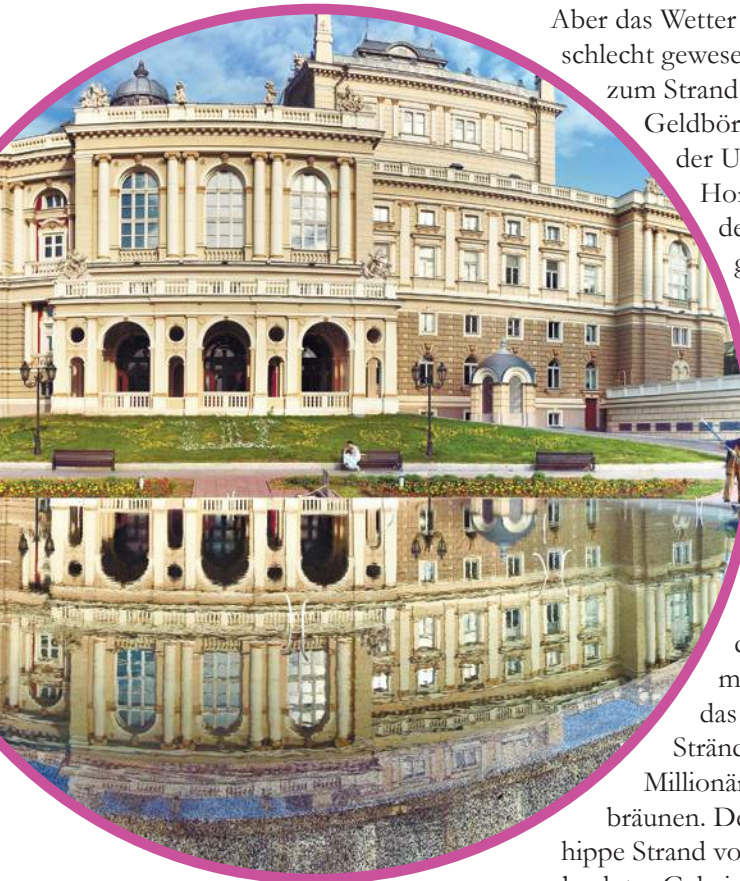

Наші читачі

Життя нашої громади

Aber das Wetter wäre ohnehin schlecht gewesen. Als er endlich zum Strand kam wurde seine Geldbörse geklaut und der Urlaub vollends zum Horrortrip. Die Freunde trösteten ihn und gaben ihm hilfreiche Ratschläge für den nächsten Trip.

Warum muss es immer die überfüllte Mittelmeerinsel sein? Es gibt doch ein Ibiza, wo man auch für die Hälfte des Preises Urlaub machen kann. Und das trotz exklusiver Strände, wo sich sogar Millionäre in der Sonne bräunen. Denn Ibiza ist der hippe Strand von Odesa und ein absoluter Geheimtipp. Und dieser Strand ist nicht das einzige, was Odesa zu bieten hat.

Odesa liegt am Schwarzen Meer und ist die drittgrößte Stadt der Ukraine nach der Hauptstadt Kiew und der Metropole Charkiw.

Es ist eine Stadt mit einer einzigartigen jahrhundertalten Geschichte, welche die Stadt äußerst attraktiv für die Besucher macht: das warme Meer, die sauberen goldenen Strände, die freundliche südliche Sonne, die berühmten Jazz-

Festivals im Sommer und Humorfestival im Winter.

Allerdings kommt man nicht nur wegen einem Strandurlaub

hierher, sondern auch um die lokalen Sehenswürdigkeiten zu sehen.

In 300 Meter, biegen Sie rechts in die Deribasivska

In jedem Land und in jeder Stadt gibt es eine Straße, welche die historische und kulturelle Vergangenheit der Stadt widerspiegelt. Die berühmteste Straße Odesas ist die **Deribasivska**. Sie kennt wirklich jeder, sogar ein Kind kann den Weg dorthin zeigen. Hier startet jede Urlaubsreise in der Metropole am Schwarzen Meer.

In der Deribasivska finden Sie Einkaufszentren und Geschäfte, eine Vielzahl von Unterhaltungsmöglichkeiten, Cafés und vieles mehr. Ständig fährt auf der Deribasivska eine weiße Pferdekutsche – ein beliebtes Transportmittel für Touristen.

Auf der Straße selbst wird Anzahl der Fahrzeuge begrenzt, so kann man gemütlich und ohne Angst vor Unfällen spazieren gehen. Der berühmte Stuhl aus dem Roman „12 Stühle“ vom Schriftstellerduo Ilf und Petrow befindet sich ebenfalls hier, auf einem kleinen Spielplatz. Jeder kann sich auf ihn hinsetzen und ein Foto machen.

Auch beliebt sind bei den Touristen die vielen kleinen Straßenkonzerte. In der Nacht verwandeln sich alle Gebäude: sie werden von Lichtern bestrahlt und leuchten in allen Farben. An allen Ecken hört man Musik und die zahlreichen Bars und Restaurants sorgen dafür, dass man den Abend gut verbringen kann.

Wenn möglich, bitte wenden

Nicht weit von der Deribasivska befindet sich ein weiteres berühmtes Symbol von Odesa – ein Stadtsymbol, das auf den T-Shirts, Postkarten und Magneten zu finden ist. Es handelt sich um das **Nationale Opernhaus**. Das Magazin «Forbes» nahm es sogar in die Liste der ungewöhnlichsten Sehenswürdigkeiten Osteuropas auf. Zu unterschiedlichen Zeiten traten hier Tschaikowski, Rimski-Korsakow und Rachmaninow auf, sangen Schaljapin und Caruso, tanzte Duncan.

Biegen Sie links ab in das Primorskij Boulevard

Als weiteres Wahrzeichen von Odesa gilt die **Potemkinsche Treppe**. Sie verbindet die auf einem Plateau liegende Innenstadt mit dem Hafen. In ihrer Architektur verbirgt sich eine gewisse Symbolik. Der Anfang der Treppe symbolisiert den Beginn des Lebens. Von unten aus sieht man viele Stufen – das sind die kleinen Schwierigkeiten des Lebens.

Aber am Ende, das heißt an der

oberste Stufe, also mit der Anzahl der vergangenen Jahre, zeigt sich, dass das Leben nicht so lang ist, wie es zunächst schien. Die einzelnen Episoden und Einzelheiten geraten in Vergessenheit und bilden das ganze Leben.

Nehmen Sie die **Pushkinska Strasse** in Richtung Hauptbahnhof/ Zoo. Die Einwohner von Odesa sind ein eigenes Volk mit seinem eigenem Lebensstil, Humor und Dialekt. Es gibt sogar einen Russisch-Odessischen Sprachführer.

Die echte odessische Atmosphäre kann man auf dem **Markt Privoz** erleben, der sich zwischen dem Hauptbahnhof und dem Zoo befindet. Dieser ist ein sehr exotisches Reiseziel. Es ist gleichzeitig der größte und der älteste Markt Odesas mit zehn verschiedenen Pavillons. Einheimische sagen, dass man hier «alles, was es in der Stadt gibt, und noch ein bisschen mehr» kaufen kann – „vom Speck bis zur Ritterrüstung“.

Außerdem ist hier das echte Paradies für Fischesser: „Der Fisch ist so frisch, dass er direkt aus dem Meer auf der Theke landet“. Übrigens, der berühmte Humor von Odesa entstand

genau hier. Denn er ist Teil des alltäglichen Handels auf dem Markt und verbessert garantiert die Laune der Besucher.

Nächste Ausfahrt: Arkadia

Tagsüber steht **Arkadia** für goldene Sandstrände mit Wassersport, Beach-Volleyball und Beach-Clubs auf dem europäischen Top-Niveau. Das warme Meer und die gemütlichen Restaurants mit abwechslungsreicher Küche und exotischen Cocktails sorgen für ein rundum gelungenes Erlebnis.

Aber auch abends lohnt es sich für die Urlauber in Arkadia zu bleiben, denn das Viertel verwandelt sich zum Herz des Nachtlebens.

Zahlreiche Clubs bieten eine riesige Auswahl an Musikformaten. Vermischt mit dem Rauschen des Meeres, entsteht eine einzigartige Atmosphäre – perfekt für die Liebhaber

des Nachtlebens. Arkadia ist somit ein Ort, wo Tag und Nacht das Leben brodet, und wo jeder Spaß und Unterhaltung nach seinem Geschmack finden kann.

Ihr nächstes Reiseziel: Odesa

Vor kurzem bei einem Freundes-treffen hat ein Bekannter von mir über seinen Urlaub auf der spanischen Partyinsel Ibiza erzählt. Die Reise hatte er schon lange geplant und ungeduldig auf den ersten Tag am Strand gewartet. Doch gleich nach dem ersten Abendessen erlitt die Reisefreude einen großen Dämpfer: Sein Magen hat die lokalen Fischspezialitäten nicht vertragen. Daraufhin musste er die nächsten Tage krank im Hotelzimmer verbringen.

Machen Sie hier einen Zwischenstopp. Die Odesser glauben, dass Jazz in Odesa geboren wurde. Jahrelang zählt die Stadt als „Hauptstadt des Jazz“.

Seit 14 Jahren warten jeden Sommer sowohl Tausende von Fans und Stadteinwohner, als auch zahlreiche Touristen ungeduldig auf das Musik-Open-Air-Festival „Jazz Koktebel“. Das ist nicht nur ein musikalisches Ereignis, sondern auch ein einzigartiges Erlebnis. Aber nicht nur im Sommer brüllt

das Leben, auch im Winter lohnt es sich hierher zu kommen.

“Da gibt es besonders leckere Tomaten! Sie sind riesig und riechen so intensiv! Das beste Naturprodukt. Ich nehme immer die Samen als Erinnerung mit”

Jeder, der Witze und Spaß mag und gute Laune bekommen will, sollte beim Humorfestival „Liga Smihu“ (dt. Liga des Lachens) vorbeischaun.

Innerhalb der knapp zwei Festivalwochen kommen viele sogenannte Comedy-Teams nicht nur aus den unterschiedlichsten Orten der Ukraine, sondern auch aus Moldawien, Weißrussland, Polen und sogar den USA und zeigen lustige Comedy-Nummern mit originellen Witzen. Das sind einzigartige Veranstaltungen, die es nur in Odesa gibt. Mehr möchte

ich auch nicht verraten, da es sich lohnt, Odesa persönlich kennen zu lernen.

Sie haben Ihr Ziel erreicht

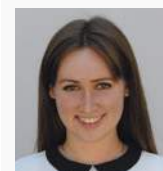

„Ich habe schon viele europäische Städte gesehen. Für mich ist Odesa eine besondere Stadt mit Charisma. Zum ersten Mal war ich hier beim Humorfestival. Odesa ist mein Favorit“

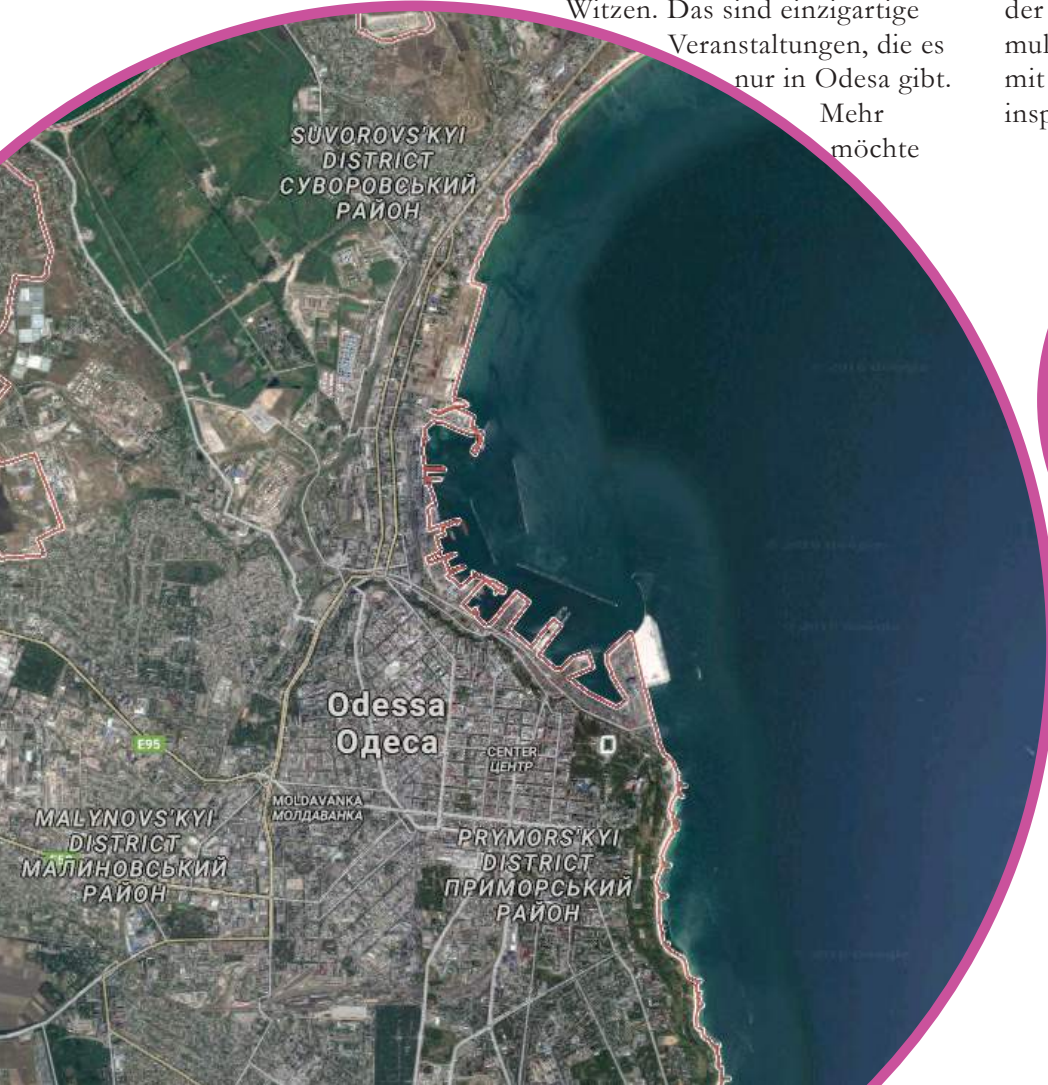
Um alle interessantesten Orte in Odesa zu besuchen und zu verstehen, braucht man deutlich mehr als

einen Tag. Aber man braucht nur wenige Augenblicke, um sich von der einzigartigen Atmosphäre der multikulturellen Millionen-Stadt mit den europäischen Traditionen inspirieren zu lassen

“Ich war drei Mal in Odesa und verliebte mich in diese Stadt auf den ersten Blick. In seinen einzigartigen Flair und die Atmosphäre von Leichtigkeit und Herzlichkeit. In die einzigartige Ausstrahlung, die es nur dort gibt. In die Gastfreundschaft und den Humor”

Kateryna Aleksandrova,
Journalistin

Die Karpaten Ein ukrainisches Wunder der Natur

Die Karpaten sind eine der interessantesten Regionen der Ukraine: geheimnisvolle und wilde Berge, eingehüllt in Mystik und Legenden des Bergvolkes der Huzulen. Doch die Legenden leben immer noch heute, denn die Huzulen bevölkern immer noch die Region und leben ihre Traditionen und Bräuche nach wie vor. Hinzu kommt das Flair einer modernen Urlaubsregion, was die Karpaten zu einem unvergleichlichen Erlebnis macht.

Geographischer Mittelpunkt Europas

Viele Touristen beginnen ihre Reise in der kleinen Stadt Rachiw. Sie liegt zentral in den Karpaten und bietet einen bequemen Zugang zu den wichtigsten Sehenswürdigkeiten: Berge, Seen, Naturschutzgebiete usw. Die sehr gemütliche und schöne Stadt Rachiw liegt nicht weit von der rumänisch-ukrainischen Grenze in der Region Transkarpatien. Sie ist von allen Seiten umgeben von malerischen Gebirgszügen der ukrainischen Karpaten. Tschornohora, Swydowez, Gorgan sind weitere Städte in der Region.

„Dauerhafter präziser, ewiger Ort“

Genau mit diesen Worten wird auf einem speziellen Geo-Zeichen, sowie einem Denkmal die geografische Mitte Europas markiert. An diesem Punkt kreuzen sich die bedingten Linien zwischen dem Nordsee und dem Kaukasus, dem Ural und Lissabon, dem Bosphorus und dem Ostsee. Die Lage der geografischen Mitte Europas wurde 1887 von den österreichisch-ungarischen Wissenschaftlern des Wiener kaiserlich-königlichen Instituts vermessen. Denn für den Bau der Eisenbahn in die Karpaten wurden die besten Geographen benötigt, um die Vermessungen durchzuführen und die Geodaten zu sammeln.

Das erste Huzulen-„Handy“

Was wären die Karpaten ohne das nationale Musikinstrument Trembita? In den Köpfen vieler Ukrainer erscheint sofort das Bild eines Hirten auf der Spitze des Berges, auf der langen Holzröhre trompetend. Mit einer Länge von drei bis acht Meter, erscheint dieses Volksblasinstrument sogar im Guinness-Rekordbuch. Früher benutzten Menschen die Trembita als Mittel der Kommunikation, denn ihre Klänge sind bis zu einer Entfernung von 15 km zu hören sind. So konnte ein Hirt mithilfe des Instruments verschiedene Nachrichten übertragen, zum Beispiel einen Hilferuf abgeben.

Für Touristen ist die Trembita ein einmaliges, jedoch ein teures Souvenir. Der Prozess der Herstellung dieser Naturtrompete ist sehr arbeitsintensiv. Sie benötigt eine bestimmte Sorte von Fichtenholz, welches drei bis vier Jahre im Außenbereich gelagert wird, so dass Sonne, Wind und Regen das Holz bearbeiten und letztlich den Klang des Instruments verbessern. Die allerersten Trembiten wurden aus dem Holz hergestellt, in welches ein Blitz einschlug.

Es wurde angenommen, dass keiner der Tischler in der Lage ist, einen Baum so präzise zu spalten wie die Natur selbst.

Der Wunder-Kessel

Nach Vorbild der chinesischen Kaiser etablierte sich der Wunderkessel auch in den Karpaten. Doch zu jener Zeit war er exklusiv bestimmt für Wohlhabende, Reiche und Auserwählte. Der Körper taucht in ein Becken mit heißem Wasser und dank der vier bis fünf Zentimeter dicken, gusseisernen Wände wird ein Kontakt mit dem heißen Eisen der Außenwände vermieden. Im Wasser wurden Tannennadeln, nützliche Kräuter und ätherische Öle aufgegossen. Die Badeprozedur entspannt und verjüngt den Körper und kann auch heute noch von Touristen genossen werden.

Die Spezialität

Das Markenzeichen der Huzulen-Küche ist ein aromatischer dicker Brei aus Maismehl, den die Bewohner der Karpaten Banosch nennen. Der Brei aus dem Maismehl wird außerdem mit saurer Sahne und gesalzenem Frischkäse aus Schafsmilch verfeinert. Trotz der einfachen Zutaten, stellt der Banosch für die Einheimischen die leckerste Delikatesse dar. Dieses Gericht ist so populär, dass ihm in den Karpaten ganze Festivals gewidmet werden. Das berühmteste Banosch-Festival findet in Rachiw, Transkarpatien statt.

Jeder ehrenwerte Huzul hat auf seinem Hof einen besonderen Ort eingerichtet, wo Banosch für die geschätzten Gäste zubereitet und verköstigt wird.

Das „Meeresauge“ der Karpaten

Synewyr ist der größte und gleichzeitig geheimnisvollste Bergsee der Ukraine. Er befindet sich auf einer Höhe von etwa tausend Metern über dem Meeresspiegel und seine maximale Tiefe beträgt 24 Meter. Entstanden ist er durch ein Erdbeben und sein Wasser ist so sauber und transparent, sodass sich hier vor allem die Forelle sehr wohl fühlt – ein Fisch, der nur im kristallklaren Wasser leben kann. Aufgrund seiner Lage in den Bergen wird das Seewasser selbst an den heißesten Sommertagen nur oberflächlich etwas wärmer. In der Mitte des Sees ragt eine kleine Insel aus dem Wasser hervor und rund um die Insel funkelt das klare blaue Wasser. Dieses Bild ist ähnlich einem blauen Auge mit dunkler Pupille in der Mitte. Deshalb nennen die Einheimischen ihren Synewyr auch „Meeresauge“.

Man kann sich die Ukraine ohne Karpaten nicht vorstellen. Denn die Berge mit dem einzigartigen Flair, mit der romantischen Natur inklusive Gebirgsbächen und Wasserfällen und den heilsamen Mineral- und Thermalquellen geben eine unvergleichliche Möglichkeit für Erholung, Therapie, Tourismus, Skigebiete und Wellness-Hotels.

Als Tourist darf man auf keinen Fall folgende drei Dinge verpassen: versuchen Trembita zu spielen, die Spezialität Banosch zu genießen und den mit seinen 2061m höchsten Berg der Region (und der ganzen Ukraine) Howerla zu erklimmen.

Eine gute Reise! ■

Kateryna
Aleksandrova,
Journalistin

Siegesfrühling der Ukraine

Dieses Frühjahr bescherte der Ukraine eine Menge vielfältiger Siege. Vielleicht weisst fast jeder Europäer, dass der ESC 2017 in der Ukraine stattfindet, aber es ist noch nicht alles.

1. Am 14. Mai 2016 fand in Stockholm der **Eurovision Song Contest** statt. 2015 hat die Ukraine ihre Teilnahme am Wettbewerb abgesagt. Wer könnte aber glauben, dass ein Jahr später die Wiedergewinnung der Ukraine mit dem Sieg gezeichnet werden kann.

Unser Land hat diesmal die bekannte Sängerin **Jamala** mit dem **Lied „1944“** präsentiert. Den ersten Auftritt gab sie am 12. Mai im Halbfinale ab. Das Lied, in dem es um die Abschiebung der **Krimtataren** aus der **Halbinsel Krim** geht, hat sich ins Finale durchgesetzt und dort den ersten Platz unter 26 anderen Ländern belegt. Für die Ukraine ist das der zweite ESC-Sieg – 2004 hat die Sängerin **Ruslana** mit dem Lied **„Wild Dances“** den Wettbewerb zum ersten Mal nach Kyiw gebracht.

2. Solange die Europäer den ESC verfolgten, wurde in Antwerpen die Break Dance Weltmeisterschaft **„Unbreakable Bboy Championship“** durchgeführt. Der Ukrainer **Oleg Kusnetsov**, der unter dem Spitznamen **Kuzya** bekannt ist, war zu Beginn gar nicht als Teilnehmer angemeldet. Er hat nachträglich die Möglichkeit bekommen, im Rahmen der Meisterschaft aufzutreten. Im Finale wurde sein Können mit dem Sieg gegen den Japaner **Issei** ausgezeichnet.

3. In der Fechten-WM, die am 13. und 14. Mai in der chinesischen Stadt Foshan stattfand, gab es ebenfalls eine ukrainische Siegerin. Die Fechterin **Olga Kharlan** hat sich gegen die Sportlerinnen aus den USA (15:13) und aus Südkorea (15:11) durchgesetzt.

4. Bei der Schwimmeneuropameisterschaft-2016 in London hat die Ukrainische Nationalmannschaft Gold gewonnen. Die elf ukrainischen Sportlerinnen, darunter Anna Woloschina, Lolita Ananasowa, Daria Juschko und Olga Zolotarewa, zeigten ein solides Ergebnis: sie haben bei 93 Kämpfen insgesamt 1000 Punkte gesammelt.

5. Im Rahmen des 69. Internationalen Filmfestival Cannes am 11.-12. Mai wurden die Werke auch aus der Ukraine präsentiert. Die Regisseurin und die Buchautorin Marisya Nikituk hat die Auszeichnung „ScripTeast Award“ für das beste Drehbuch zum Film „Wenn Bäume runterfallen“ erhalten, außerdem wurde dieser Film mit einem Geldpreis in Höhe von 10,000 € ausgezeichnet.

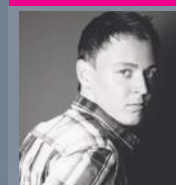
6. Das weltgrößte Flugzeug „AN-255 Mriya“ ist am 10. Mai in Australien zum ersten Mal gelandet. Das ist das bekannte Flugzeug, das im ukrainischen Design-Büro in den 1980er konstruiert wurde. Flugzeuggewicht beträgt 28500 kg, die Länge — 84 m. Im Reiseplan von Flughafen Kiev-Antonov nach Australien waren drei technische Stationen in Malaysia, India und Turkmenistan vorgesehen.

7. Das ukrainische Portal des elektronischen Einkaufs „ProZorro“ hat im Rahmen der „World Procurement Awards 2016“ in London den 1. Preis gewonnen. Sein Zweck ist, für die Transparenz der staatlichen Einkäufe zu sorgen, den Business-Zugang in den staatlichen Ausschreibungen zu vereinfachen und der Gesellschaft die Kontrolle über alle diesen Prozesse zu ermöglichen. Die Pilotversion „ProZorro“ wurde am 12. Februar 2015 präsentiert.

8. Das ukrainische Projekt „Mars Hopper“, das ein Flugzeugsmodell für die Forschung des Mars entwickelt, hat im weltweiten Wettbewerb der **NASA Space-Apps Challenge** in der Kategorie „People’s Choice Awards“ den ersten Platz gewonnen. Aus 1.287 verschiedenen Projekten wurden nur fünf aus Bangladesch, Belarus, Mazedonien, der Ukraine und USA für das Finale ausgewählt. Die Idee des Projekts besteht darin, dass das Gerät auf der Mars Oberfläche «hüpft» und mit Trockeneis als Kraftstoff funktioniert.

9. Die Sicherheitskräfte des ukrainischen Präsidenten sind die besten Leibwächter in Europa. Am 14.-16. Mai fand die Europameisterschaft **BODY-GUARD-2016** in Bulgarien statt, in deren Rahmen die besten und zuverlässigsten Sicherheitskräfte aus Belarus, Georgien, Moldawien, Rumänien und Polen teilgenommen haben. Die ukrainische Präsidentenwache zeigte das beste Ergebnis in allen Wettbewerben.

Дмитро
Печерський

Редакція Gel[.b]lau

Купайло, Купайло! Де ти зимувало?

За археологічними знахідками вже біля трьох тисячоліть, у розпал духмяного літа приходить в Україну свято Івана Купала. Приходить з барвистими вінками і яскравими вогнищами, і настає найромантичніша ніч року. Романтична і містична.

За легендами у цю ніч дерева можуть ходити, тварини говорити і розцвітає папороть. Той, хто знайде диво-квітку, не тільки почує про що теревенять звірі та рослини, але й побачить заховані скарби.

Та обережно – нечиста сила теж полює за квіткою.

Зліва направо: Івана Купала. Гадання на вінках. Кожин, Семен Леонідович І. І. Соколов. Ніч на Івана Купала. Генріх Семірадський. Ніч на Івана Купалу.

Свято Івана Купала без сумніву є дохристиянським. Колись прив'язане до літнього сонцестояння, з часом воно збіглося з Різдом Івана Хрестителя і припадає тепер на ніч з 6 на 7 липня. Церква обережно ставиться до нього та і фольклор подекуди розводить їх:

«Сьогодні Івана, а завтра – Купала, стороною дощик іде»...

Все ж, для багатьох поколінь українців «Іван» і «Купало» вже нероздільні. Ми звично говоримо і співаємо: «Купала на Івана!», «Купайло! Грало сонечко на Івана».

Сучасне Купало (Купайла) — яскраве переплетення язичницьких та християнських традицій. З деякими відмінностями його святкує вся Україна. Майже повсюди будуть хлопці ламати Марену (найчастіше молоду вербу), дівчата палити Купайла, а потім пускати вінки на воду, шукаючи собі пару.

Майже у кожному селі, селищі та місті сучасної України зносять хлопці на беріг річки чи ставка дрова для багаття. Несуть сміття та різний непотріб — хай горить у очисному купальському вогні, а з ним

і все негодяще. Вкопують на місці гуляння деревце — Марену. Дівчата приносять обережки зілля і квітів, роблять солом'яне опудало-Купайло, прикрашають вербичку-Марену вінками і стрічками.

В окремих районах Поділля в'яжуть вишневі грона і вішають на деревце. Подекуди лаптують на високому стовпі колесо як символ сонця. Його теж прибирають зіллям та стрічками.

Доки стемніє, все має бути завітчанним, прибраним, вінки сплетеними.

Купальський вінок — це окрема тема, він символізує дівочу долю. Вплітаються в нього квіти і зілля, листя. Магічну силу рослин посилює купальська ніч. Чи не найсильніший оберіг — барвінок — символ життя та безсмертя. Старші люди переповідають, що варто дівчині та юнакові з'їсти листочок барвінку, як між ними спалахне кохання. Кожна дівчина плете свій неповторний вінок, щоб ввечері пустити його водою та взнати свою долю.

Дівчата співають купальські пісні, у яких дражнять хлопців, натякаючи на чийсь симпатії. Хлопці відповідають. Всі сміються, підколюють один одного. У вишиванках, у вінках з пахучих трав і квітів, гарні, як Мавки, заводять дівчата танок та співи: *Гей на Івана, на Купала Там ластівочка купалася. На бережечку сушилася...*

Ближче до ночі вони будуть боронити від хлопців символ своєї жіночності — Марену. Правда, не так щоб сильно, бо її ж мають зламати і кинути у воду. *Потонула Мареночка, потонула. Тільки її кісочка зринула. Пішла Мареночка топиться, А за нею дружки подивитися...* Хлопці ж захищатимуть Купайла як символ чоловічої сили та твердості, але теж в міру, бо дівчата мають його підпалити. Запалити вогнем любові, щоб він згорів від кохання.

На Івана Купала «сонце у воді купається». Вода і вогонь у цей день мають очисну силу.

Вогонь — це кохання, а без води немає життя. Неважко знайти зв'язок між Купалою та Аполлоном чи Купідомом, богами сонця і кохання.

Слідом за Мареною пускають по воді дівчата і свої віночки. Інколи дівчина плете два вінки — для себе і свого хлопця — пустивши їх, придивляється чи зійдуться. Якщо так — бути весіллю. Частіше пускають на воду лише один. Пливе швидко — скоро заміж, крутиться на місці — ще рік чекати, потоне — робить кар'єру далі.

Колись цей обряд був своєрідними заручинами: вінок пускали лише ті, хто бажав якнайшвидше вийти заміж. Хлопець, виловивши вінок коханої, віддавав його дівчині. При згоді та одягала його юнакові на голову, якщо ж ні, то жартома, за поцілунок чи танець, викупувала і знову пускала на воду. Сьогодні все не так серйозно. Чий вінок хлопець дістане, того дівчина має поцілувати і бути з ним у парі на це свято. Пливуть вінки течією, горять свічки на них. Співають дівчата: *Полинь, віночку, по бистрій хвилі, поплинь під хату, де живе милий...*

Кидаються юнаки у воду, щоб дістати той самий бажаний віночок. Зчиняється метушня, бо треба ж розшукати володарку вінка і поцілувати. А дівчат стільки, та всі гарні! Та й народу кругом — не проштотхнутися.

Всіх дівчат знайшли, саме час через вогонь стрибати...

Багаття в цей день зовсім не пече. На Київщині хлопці та дівчата стрибають через вогонь парами. Якщо руки не розчепилися — чекайте сватів.

Стрибають через вогнище не тільки неодружені, стрибають, щоб очиститись — всі. Вважається, що купальське багаття оновлює почуття та підсилює любов і лад в сім'ї. В Запорізькій Січі на Купайла отамани відпускали козаків по домівках, щоб через дев'ять місяців маленькі козачата голосно привіталися зі світом.

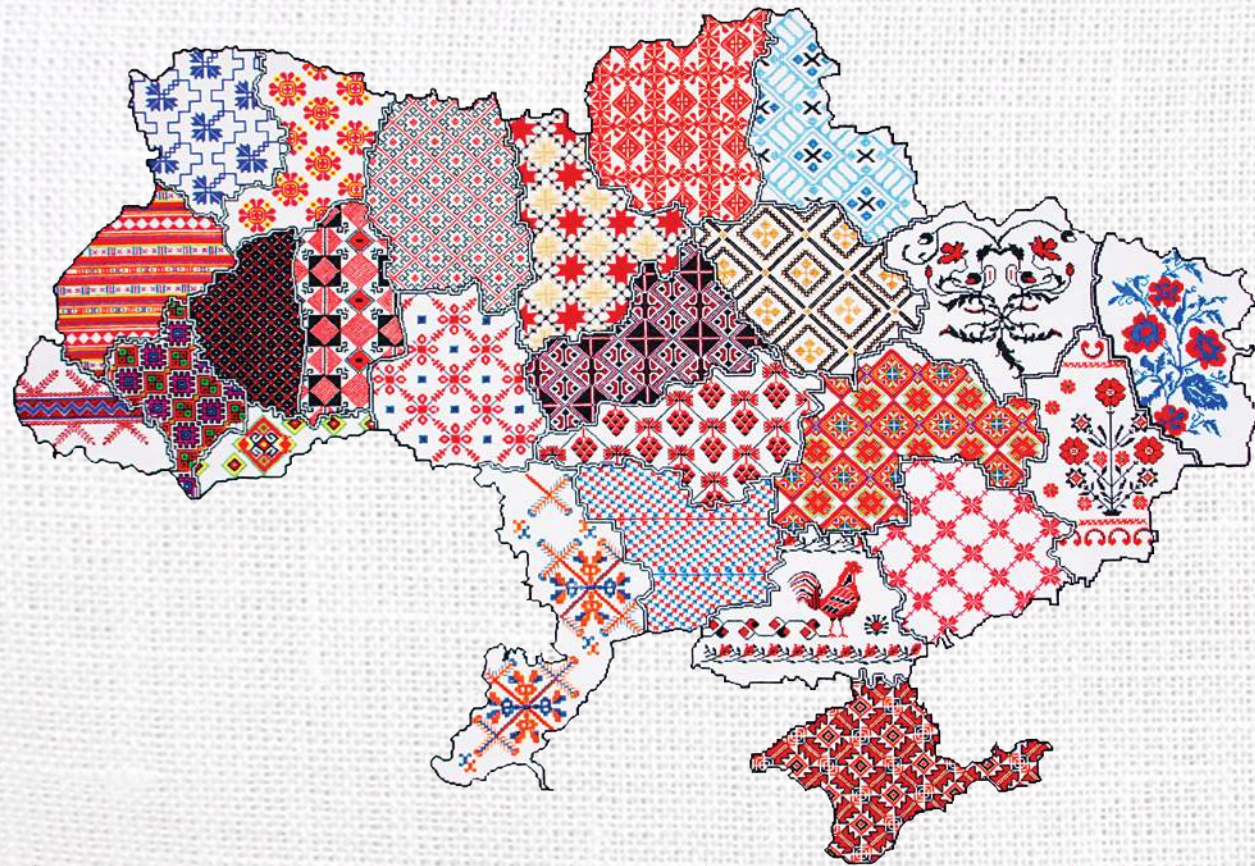
У деяких районах України хлопці спускають з гори вогняне колесо-сонце або ж розкручують його на стовпі під схвальні вигуки:

Зійди, сонечко, на Івана, Стогни, земля, під Купалом! Ой, ти нашедита, Прийми нас під своє накриття!

Людмила Бондар, журналіст

УКРАЇНА ВИШИВАННА

Кожного третього четверга травня Україна відзначає день вишиванки. В нашій країні вишивати вміли скрізь, але в кожному регіоні були свої улюблені кольори, орнаменти та техніки виконання.

Так, на Львівщині відмінною рисою є те, що між елементами візерунку залишають місця без вишивки, що надає усьому малюнку об'ємності.

У Тернопільській області для вишивки зазвичай використовують лише один червоний колір, але елементи обов'язково обшивають додатковою чорною ниткою, при цьому весь візерунок виконують дуже дрібними стібками.

На Закарпатті перевагу надають червоному та чорному, а основним

елементом в орнаменті є зигзаг.

На Прикарпатті та в Карпатах у вишивці використовують найяскравіші барви.

У Подільській і Буковинській областях один виріб можуть вишити водночас хрестиком, гладдю, ручним швом і різними фарбами.

Колірна гама вишиванок Київщини не відрізняється від інших: червоний, чорний і білий, але візерунки дуже вигадливі і красиві.

На Поліссі та Волині вишивають зазвичай червоними нитками з чіткими геометричними фігурками.

Основна композиція у вишивках Придніпров'я виступала в обрамленні або геометричного, або рослинного орнаменту.

У Полтавській області традиційно вишивали білими нитками і гладдю.

На Південній Україні вишивають різнобарвним хрестиком або навіть напівхрестиком із зображенням рослинності.

У Харківській області вишивали хрестиком і грубою ниткою, але без помітно чіткого характерного орнаменту. У цій області відбулося сильне змішування стилів, проте завдяки цьому різноманітності візерунків можна тільки позаздрити.

Неповторний стиль вишивки залишається у Чернігівській області. Тут стібки роблять такими дрібненькими, що здається, ніби малюнок вишито бісером. До речі, в Чернігові вишивку бісером також вважають традиційною.

Всеукраїнська акція «День української вишиванки», започаткована студентами Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича у 2007 р., щоріч набуває ще більшої популярності серед українців по всьому світу.

Організатори свята мають за мету зберегти цінність української вишивки, популяризувати її як показовий вид мистецтва, який містить у собі генетичний код нашого народу.

Вишивка — найпоширеніший вид народного мистецтва українців, який увібрав у себе багатовікову культуру нашого народу. Здавна давен вишивка була невід'ємною частиною життя українців від народження і аж до смерті. Вишитий рушник був невід'ємним атрибутом під час урочистих подій, зустрічі гостей, сватання, весілля, похоронних процесій. А вишита сорочка як унікальний елемент одягу вважалась оберегом, наділялась чарівною

Галина Залецька
дизайнер

силою і розглядалась як «двійник» людини, яка її носила. Саме тому її шили із добірного полотна та оздоблювали за строго ustalеними правилами.

Для української народної вишивки характерними є різноманітність матеріалів, технік виконання, композицій, колориту. Вона славиться своєю мініатюрністю, ювелірністю, чистотою виконання.

Дослідники стверджують, що за техніками вишивання в Україні розрізняють близько 100 типів. Вишивка активно виконує ряд важливих функцій: естетичну, пізнавальну, комунікаційну, святково-знакову. Через систему орнаментального та колористичного трактування передаються складні аспекти світосприйняття навколишнього світу. Вишивка є зоровим носієм інформації від покоління до покоління. Саме тому потрібно зберігати і продовжувати давню традицію носіння етнічного вишитого одягу. Адже в ньому закодовано символи добробуту, благополуччя, краси, духовності.

У Івано-Франківську до дня вишиванки тисячі прикарпатців одягнули свої барвисті вишиті сорочки. Також у вишиванки одягли пам'ятник «Руській трійці», а в соціальних мережах проводились розіграші для тих, хто, опублікував своє фото у національному вбранні, мав можливість виграти вишитевбрання від іменитих українських дизайнерів. Отже, святкування дня вишиванки було наповнене радістю, усмішками малих і дорослих, різнобарвним етновбранням та піднесеністю, яка нас гуртує

День Вишиванки в Івано-Франківську. Фото: galka.if.ua

Чарівні куточки Франції

Що ви уявляєте собі коли чуєте «Франція»? Круасани та багет? Ейфелеву вежу? Або червоне вино? Насправді Франція – це одна з найстаріших європейських країн з дуже багатою історією.

Вона подарувала нам епоху Відродження, таких митців як Александр Дюма та Клод Моне, буржуазну революцію, Люка Бессона та найгучніший кінофестиваль. Так склалося, що я вже декілька разів була у країні мупкєтерів і встигла закохатися у деякі її куточки, які сьогодні презентую Вам та, звісно ж, раджу відвідати.

1. MUSÉE D'ORSAY

Коли хтось приїжджає до Парижу, то обов'язково йде у Лувр дивитися на Мону Лізу. А ось музей імпресіонізму, розташований у будівлі колишнього вокзалу, мало в кого є у списку. І дуже шкода! Тому що тут виставлені роботи майстрів світового масштабу: Моне, Ренуар, Ван Гог, Гоген, Піссаро та багатьох інших. Відвідувач бачить не просто картини, він бачить вікна у інший світ – такий реальний, що хочеться доторкнутись.

2. SACRÉ-CŒUR DE MONTMARTRE

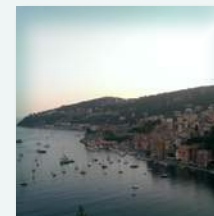
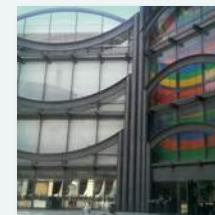
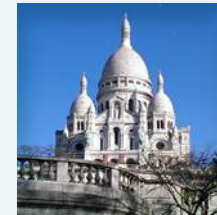
Базиліка, присвячена серцю Христа, розташована у найбільш творчому кварталі Парижу – Монмартрі. Сакре-Кьор не схожий за своєю будовою на жоден інший храм, і це може здивувати. Але його будівництво було завершене лише на початку 20-го сторіччя, а освячення базиліки відбулося вже після завершення Першої світової війни у 1919 році. Найзворушливіший факт про Сакре-Кьор – це мабуть те, що його двері є і завжди були відчинені для молитв за будь-яких обставин.

3. RUE DE LA HUCHETTE

Якщо ми вже в Парижі і ходимо по музеях, то треба й десь перекусити. Завітайте до чарівної вулички де ля Ушетт (Rue de la Huchette) та відвідайте один з численних ресторанчиків. У будь-якому з них Ви можете замовити смачнесеньке меню з трьох страв за розумні гроші. Кулінарна порада: скуштуйте цибульний суп з грінками, приправлений тертим сиром! Дуже чемні офіціанти та французький шарм гарантують незабутню атмосферу.

4. M.A.M.A.C (MUSÉE D'ART MODERNE ET CONTEMPORAIRE)

Коли Ви приїжджаєте у Ніццу як турист, то ймовірність, що Вас поведуть у музей сучасного мистецтва, не досить велика. Але він того вартий, бо саме тут я зрозуміла, що таке мистецтво епохи модерну та сучасності.

5. LA PETITE FRANCE

Кожен житель Штутгарта (а може навіть Баден-Вюртемберга) був у Стразбурзі. І навіть якщо Ельзас – це така суперечлива тема стосовно культури, Маленька Франція – це справді та частинка, де навіть повітря пахне інакше. Маленькі вулички з бруківкою, французький сир та ціле шоу, коли пароплав припливає до своєї кінцевої зупинки, і відчиняються шлюзи.

6. LA ROCHELLE

У дитинстві я дуже любила версію фільму «Три мушкетери» 1978 року, зняту на Одеській кіностудії, і коли в мене з'явилась можливість побачити ту саму Ля Рошель, я нею, звісно ж, скористалась. Ля Рошель – це маленьке затишне містечко на західному атлантичному побережжі Франції. Це взагалі не досить туристичне місце, мабуть, саме в тому його шарм. На вас чекають смачні морепродукти, цікавий океанаріум і навіть відомий Форт Буаярд. А якщо ви хочете відвідати неймовірний пляж, то завітайте на острів Pe (Il de Ré).

7. VILLEFRANCHE-SUR-MER

Якщо ви збираєтесь на відпочинок до Ніцци, то не варто шукати житло саме там, бо Ніцца – велике, туристичне та загазоване місто. Туди гарно приїжджати для того, щоб погуляти по музеях, а жити треба у Вільфранш-сюр-Мер. Це таке собі маленьке селище, розташоване в шести км на схід від Ніцци і звідки до Площі Гарібальді лише 25 хвилин на автобусі. Чудовий ландшафт, лазурне море та найсмачніші молюски, яких мені довелося куштувати.

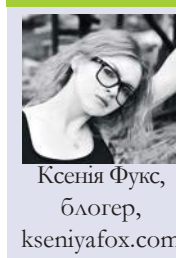
8. MONTPELLIER

Звичайно є куточки, які мені досі не вдалося відвідати. Один з них – це чарівне місто Монпельє, розташоване на 170 км на захід від Марселя. Навіть і не знаю, що в цьому місті мене найбільше цікавить: нічне життя з вуличними митцями, французькими піснями та дволітровою пінаколодою або численні палаци, місцева тріумфальна арка та всі ті скарби французької культури, які сховані у Монпельє, і про які я ще не дізналася.

Ілона Ушеніна,
блогер,
ilona-bloggt.de,
dieshoppingwelt.com

Біг як джерело гормонів щастя

Біг на довгі дистанції вже давно став корисною звичкою не тільки в Європі. Кожного року в Україні з'являються все нові і нові бігові заходи, а саме: марафони, півмарафони, ультрамарафонські старты, гірські забіги, пригодницькі перегони тощо. І це не дивно. Регулярні заняття бігом покращують мозкову активність, підтримують тіло в тонусі, підвищують витривалість, знімають нервову напругу та покращують настрій. Мій власний досвід стосується саме останнього.

Занятися бігом мені порадив мій терапевт. Сказав, якщо мені бракує «здорових» ендорфінів, то біг – те, що треба. Я до цього поставилась дуже скептично. Як можна отримувати радість від фізичних навантажень? Ніколи не бігала, вважала, що то не для мене, немає для цього ані витримки, ані сили волі. Але зацікавилась...

Перша пробіжка виявилася справжнім жахом. Більш ніж на п'ять хвилин мене не вистачило. **Які ендорфіни? Де їм там взятися?** Та все ж таки не припинила заняття, і наступна пробіжка була вже вдвічі довшою.

Так поступово, хвили-на за хвилиною, метр за метром вдавалось бігати більше, а з часом – і швидше. Але довгоочікуваної ейфорії в мене не було. Натомість була дика втома з домішками гордості за свої покращені результати.

Бігати ставало легше і легше, мотивація зростала, бо замість 5-ти хвилин вже і півгодини пробігти не було проблемою. А ще покращилися самопочуття, працездатність та найголовніше для мене – самооцінка. За плечима було вже півроку тренувань, бігала я не щодня, але регулярно – дець 1-2 рази на тиждень.

І ось прийшов той дивовижний момент...

Деся на 5-му кілометрі, коли вже сили закінчувалися і здавалось, що сьогодні на більше я не здатна, відкрилося друге дихання і почуття, що я ще п'ять кілометрів подолаю. Це був власний рекорд – 8 км (все ж таки я не спортсмен ☺). Але після пробіжки мене дійсно „розпира-ло“ від щастя.

Здавалось, що я **чемпіон**, що все подолаю, усі життєві негаразди. Тепле почуття радості щедро розливалось по втомленим м'язам та паморочило голову. **Ейфорія бігуна виявилася не міфом, а справжнім «кайфом».**

Рік потому мені запропонували брати участь у Firmenlauf (корпоративний забіг). Не вагаючись ані секунди, я підписала заяву на участь та разом з колегами почала тренування. Разом веселіше, легше тримати темп та й мотивація була ще й п'як яка – випередити наших колег-чоловіків та показати їм, що дівчата теж бігати вміють. На жаль, в день забігу стояла нестерпна спека (+38°C) і здобути високих результатів було неможливо, – сонце безжалісно з'їдало усі сили. То були найскладніші пість км в моєму житті, але і почуття на

фініші були теж незабутніми. Оплески людей, гордість за себе та це **почуття ейфорії**, що **«Я – чемпіон, я зможу все!»**

До речі, американські вчені ще у 1970-х роках виявили, що існує явище, яке назвали **«ейфорією бігуна»** та вивели нову **«ендорфінну»** теорію. Ендорфіни чи «гормони щастя» – це гормони гіпофізу, які й відповідають за незвичайно піднесений настрій. Але протягом років вчені не могли підтвердити цю теорію експериментальним шляхом. Лише в 2008 році, з появою сучасних методів сканування мозку, групою вчених з Німеччини було остаточно підтверджено, що «ейфорія бігуна» – результат складних біохімічних процесів в організмі, а саме: великого викиду ендорфінів в організмі.

Отже, пробіжки здатні покращити не тільки наше здоров'я, але і настрій! Тож,

На старт! старт!
Увага! увага!
Марш! марш!

Кримський шашлик

Літо – час спілкування із природою. А що може бути краще, ніж вилазка з друзями на шашлики.

Шашлик з баранини

- Щоб приготувати неймовірно смачні шашлички, Вам потрібне, звісно, найкраще та свіженьке м'ясо.

Порада: дуже гарна баранина продається в турецьких магазинах.

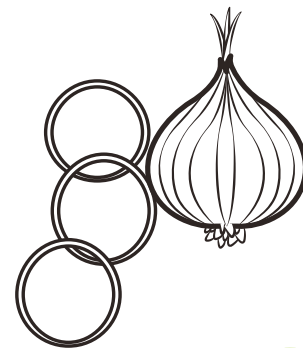
- Після того, як Ви нарізали шматочки, обробіть їх з любов'ю такими інгредієнтами: сіль, червоний перець чілі, часник, коріандр, болгарський перець, петрушка та – найголовніше – дуже багато цибулі!

- А щоб досягнути незвичайного смаку, використовуйте замість традиційного майонезу світле пиво.

- Залишіть м'ясо маринуватися на ніч (потрібно приблизно 8-10 годин).

Якщо Ви любляєте **куряче м'ясо** більше, ніж баранину, то пропонуємо Вам наступне:

- Курячі грудки обробляються йогуртом, приправленим часником та зеленою цибулею.
- Сіль, чорний перець та інші приправи додаються на Ваш смак
- Залишіть м'ясо маринуватися на ніч (потрібно 8-10 годин).

Надя Зауер

[: b]

With Love

Щира фотографія,
зроблена з любов'ю

Барити серцем...

krasnovaphoto.com

З повагою до Вас,
Ваш фотограф Валерія Краснова

Якщо Вам подобається наш часопис, будемо раді Вашій підтримці. З питань співпраці звертайтеся до редакції!

РЕМОНТ КОМП'ЮТЕРІВ

Пропонуємо Вам широкий спектр послуг з ремонту

- мобільних телефонів,
- фотоапаратів,
- комп'ютерів,
- ноутбуків, планшетів та
- офісної техніки будь-якої складності.

Безкоштовна діагностика!

Працюємо у регіоні Штутгарт, а також приймаємо замовлення з усіх куточків Німеччини.

Ви будете приємно здивовані нашою оперативністю, якістю виконаної роботи та ціною!

+49 157 732 30 996 Дмитро
handysreparatur@gmail.com

Літні свята —

дивимось на інших, показуємо себе. І поїсти не забуваймо!

Fotos: in.Stuttgart / Martin Lorenz, in. Stuttgart Veranstaltungsgesellschaft mbH & Co. KG

Літо — це час веселощів, принаймні у великому регіоні Штутгарт (Großraum Stuttgart). Як тільки тепла погода закріплює свої права (наскільки це в Німеччині можливо), починається час літніх свят. Звідки з'явилась традиція, що майже кожен міський квартал має своє особисте свято, напевне, не знає ніхто. Всі мої пошуки історії її виникнення закінчилися невдачею. Але є факт, що на даний момент деякі з літніх свят Штутгарта існують вже більше ніж чверть століття і щороку збирають тисячі відвідувачів.

Heustegsviertelfest, Bohnenviertelfest та Marienplatzfest здобули за останні роки дуже велику популярність серед молоді. Свято **Stuttgart Ost** вже котрий рік поспіль презентує найкраще від жителів району: виступи дитячої танцювальної школи, виступи школи бойових мистецтв і, звісно ж, страви турецької, грецької та італійської кухонь.

Смачна їжа, «живі» виступи різних місцевих гуртів та своя особиста атмосфера кожного кварталу, який влаштовує свято, прикрашають майже кожен

ваш вечір протягом липня. А якщо не хочете подорожувати по штутгартських кварталах, завітайте на **гамбурзький рибний ринок**, який десять днів липня чекає на вас на площі Карла.

Початок серпня позначається найгучнішим літнім святом, а саме **Stuttgarter Sommerfest**. Цього року воно відбувається з 4 по 7 серпня. Цікавий факт: свято планувалось як «одноразове» святкування світових велочемпіонатів у 1991 році. У той час громадські активісти Штутгарта вже хотіли створити

нове свято для всього міста і мали бачення, яке було втілено у життя та збережено до сьогодні: люди неспішно прогулюються від одного стенду до іншого, насолоджуються вишуканою їжею та гарною музикою. Замкова площа з прилеглими до неї територіями зіграла роль ідеальної куліси, — і ось Stuttgarter Sommerfest вже святкував у серпні 2015 року своє двадцятип'ятиріччя!

Цього року окрім вишуканих виробів місцевих гастрономів на вас чекають майже 30 гуртів та соло-виконавців на чотирьох сценах, які грають для вас не тільки електросвінг чи оперетту, але й південно-американські мотиви.

Для чоловіків варто згадати про літню святкову програму **Motorworld** у сусідньому місті Бьоблінген. Виставки одтаймерів під відкритим небом, день вікритих дверей **V8 Hotel** з його незвичними тематичними кімнатами гарантують вам інші враження від **Sommerfest Motorworld**, який цього року відбудеться 28 серпня.

Закінчує літній святковий сезон та готує вас до осені **Stuttgarter Weindorf** — свято вина, яке цього року відбудеться з 24 серпня по 9 вересня. Біле, рожеве або червоне — на ринковій площі Штутгарта ви знайдете найкраще вино від регіональних виробників і, звісно ж, традиційну швабську їжу

Календар наступних свят:

04-07.08	Sommerfest Stuttgart
05-07.08	Umsonst & Draußen
28.08	Sommerfest Motorworld
24.08-09.09	Stuttgarter Weindorf
17-20.09	Feuerseefest Stuttgart

Ілона Ушеніна, блогер
www.ilona-bloggt.de
www.dieshoppingwelt.de

Рік без літа

В період глобального потепління важко уявити собі дощ зі снігом в липні і scuтi льодом річки у вересні. Однак в 1816 році в Центральній Європі і східній частині Північної Америки літа не було. Не настало воно і в 1817 р. Затяжні холодні дощі із градом та заморозки. Річки вийшли з берегів. Хліба не визріли, картопля зігнила на залитих водою полях. Через нестачу паши забивали худобу. В Англії та Ірландії — епідемія тифу. У Швейцарії — голод. У кантоні Аппенцелль-Іннерроден помер кожен десятий. Ціни на зерно влітку 1817-го зросли в шість-вісім разів. В еквіваленті фунт чорного хліба коштував 18-20 свро. Багаті фермери зерно експортували. Люд простіше їв хліб з висівок, змішаних з травою. Холодний фронт не торкнувся Східну Європу і країни Балтій, однак, привезти в Німеччину закуплене там збіжжя було неможливо — Балтійське море і Рейн скували льоди. У Франції громили пекарні й зерносховища. В Англії в березні 1817 року, щоб запобігти революції, обидві палати прийняли заборону мітингів і демонстрацій. У Баварії та Австрії для упокорення голодної юрби задіяли війська. Штрафи за жебрацтво ввели захмарні, та це не вирішило проблему.

Ніхто й подумати не міг, що причиною аномального похолодання стало виверження індонезійського вулкану Тамбора. Виверження, яке забрало майже сто тисяч людських життів і багато в чому змінило хід історії.

Сталося воно в квітні 1815-го (за рік до описуваних вище подій) і склало максимальних сім балів за шкалою вулканічних вивержень (VEI), з енергією — приблизно в 800 мегатонн тротилу. У повітря

викинуло рекордну кількість попелу і пемзи (150 км³). Небо закрила зловісна хмара. Настала триденна ніч. Вулканічні гази та попід, потрапивши в стратосферу, утворили аерозолі сірчаної кислоти і відбили від Землі сонячні промені. Процес це повільний. Саме цим, а не дванадцятьма тисячами кілометрів, що відокремлюють Європу від

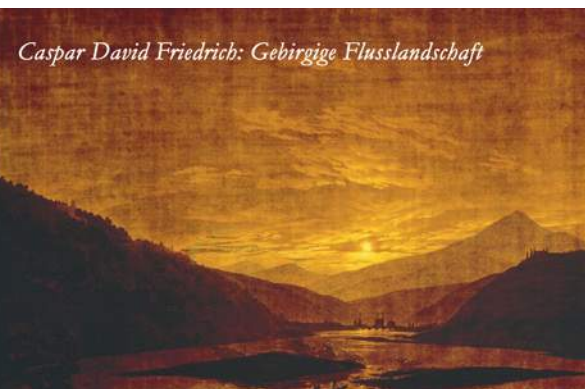
Карл Фрідріх Шинкель — «Берега Шпрее поблизу Штралау» (1817)

індонезійського острова Сумбабве, викликана річна затримка між виверженням і зміною клімату. Лише в 1920 році американський фізик і кліматолог Вільям Хамфрейс (William Jackson Humphreys) пов'язав обидва явища.

Голод гнав натовпи людей розкислими дорогами Європи в пошуках кращої долі. Грози додавали ще одну біду — пожежі. До армії жебраків і голодних приєдналися десятки тисяч погорільців.

Половина населення великого герцогства Баденського емігрує в Америку. Та по той бік океану та сама біда. Мороз в Канаді, в Бостоні — хуртовина, в Нью-Йорку влітку випав сніг.

Тринадцять тисяч пшавів з Вюртемберга плывуть на човнах вниз по Дунаю в Російську імперію.

Caspar David Friedrich: Gebirgige Flusslandschaft

В Бессарабії, на Одещині, Херсонщині, в Криму виникнуть німецькі колонії. Європа зіткнулася з необхідністю терміново розробити державну програму з порятунку від голоду. Все більше і більше країн забороняє експорт зерна. У багатьох містах муніципальні команди пекли, продавали, а іноді й безкоштовно роздавали хліб нужденним. У королівстві Вюртемберг відкриваються їдальні та лікарні для бідних.

Виверження вулкана Тамбора поклало початок сільськогосподарської революції: впроваджуються передові методи землеробства і тваринництва, вдосконалюються знаряддя праці. Король Вюртемберга Вільгельм I, ледь зійшовши на трон, засновує школу для фермерів. Зараз це сільськогосподарська академія — найстаріший університет Штутгарта Хoenхайм (Universität Hohenheim). Королева Катаріна організовує каси взаємодопомоги, в яких, практично розорені, селяни могли отримати не тільки гроші, але і посівний матеріал. Земельний банк Баден-Вюртемберга (Landesbank Baden-Württemberg) родом з «року без літа».

Проблему з відсутністю коней вирішив барон Карл фон Драйс (Karl Drais) з Мангайма (Mannheim), що запатентував в 1818 році перший в світі велосипед. Сам він назвав свій винахід — «біжуча машина» (Laufmaschine), народ охрестив «дрезиною» (Draisine) або велосипедом (Veloziped). 12 червня 1817 року Драйс здійснив перший виїзд, подолавши 14 км майже за годину.

«Рік без літа» пам'ятний не лише голодом, масовою еміграцією і винаходами, а й народженням літературних шедеврів. Мери Шеллі написала роман жахів «Франкенштейн», а Байрон — вірш «Пітьма».

У 2012 в Новій галереї (Staatsgalerie) Штутгарта проходила виставка «Тернер-Моне-Твомблі» (Turner-Monet-Twombly). Якщо не знати роки життя художника Вільяма Тернера, його цілком можна записати в імпресіоністи. А між тим, цей представник англійського романтизму завжди точний в деталях, а сюжети його картин — це реальні факти, очевидцем яких був він сам. Тернер лише передав оптичні ефекти, які спостерігав на власні очі в 1816-17 роках. Зважені в атмосфері краплі сірчаної кислоти змінювали сонячні промені, влаштовуючи грандіозні світлові шоу. Таке ж буйство фарб на картинах німецьких художників Карла Фрідріха Шинкеля — «Берега Шпрее поблизу Штралау» (1817) і

«Дощ, пара та швидкість», Вільям Тернер

Каспара Давида Фрідріха — «Вид на порт» (1816), і Теодора Жеріко — «Пейзаж з акведуком» (1818).

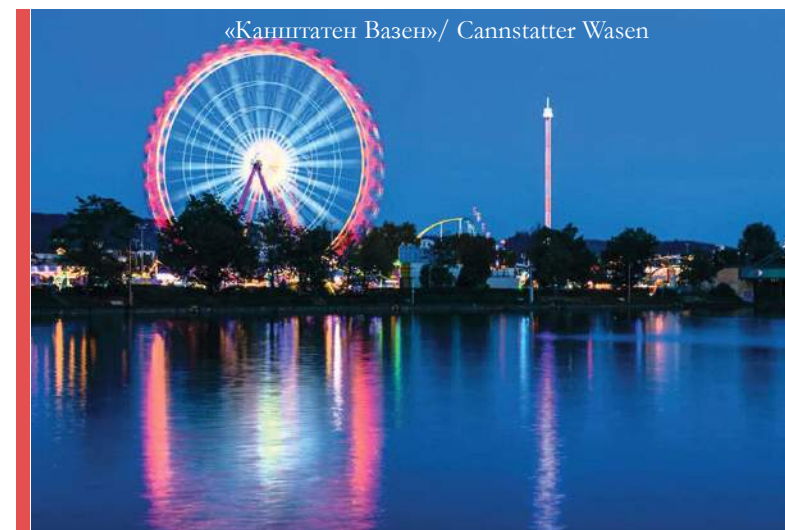
Фантастична небесна ілюмінація згасла в кінці 1817-го, коли нарешті розсіялася аерозольна хмара, породжена виверженням Тамбори.

По закінченню посівної, навесні 1818 року народ в Штутгарті пив пиво, веселився і молився. Так народилося народне свято — «Канштатен Вазен», більш знане тепер як пивний фестиваль — другий за популярністю після мюнхенського Октоберфесту. Клімат по обидва боки Атлантики нормалізувався.

Літо нарешті настало!!!

Людмила Бондар, журналіст

«Канштатен Вазен»/ Cannstatter Wasen

Все було як і раніше...

I wanna hear you say

Мрії багатьох фанатів таки здійснилися! Талановиті музиканти Сергій Бабкін ("БатькоРідНий") та Андрій Запорожець ("Сан") нарешті знову грають свою магічну музику на великій сцені разом. 22 травня гурт дав незабутній концерт в Мюнхені!

Все було як раніше...

Бабкін у своєму звичному амплуа клоуна вистрибував дикі танці з гітарою на сцені, звісно, босоніж. Сан розчинявся в музиці та був десь "у собі", такий сонячний, такий "хлопчисько"...

Гадаю, що в багатьох людей мого покоління,

музика 5'nizza пов'язана з "особливими" спогадами та переживаннями. В мене – це студентські роки в Донецьку, студентські конференції, теплі літні вечори на узбережжі Азовського моря чи просто звуки гітари в гуртожитках.

На початку 2000-х ці хлопці з Харкова вибухнули, як блискавка, з потужним зарядом, що наповнював наші серця сонцем, позитивом та теплом. Лірична гітара та бітбокс (мистецтво створення та імітації ритмічних бітів та мелодій за допомогою артикуляції голосовими органами – прим. редакції) Сергія та казковий, трошки з хрипотцею, вокал Сана створювали надзвичайну атмосферну магію цього дуєту.

На жаль, вісім років тому гурт припинив своє існування. Андрій та Сергій вирішили піти різними шляхами. Сан створює фанк-регі гурт SunSay. Сергій Бабкін бере участь в багатьох музичних проектах, грає в театрі, записує сольні пісні, знімається у кіно. Обидва музиканти мають безліч фанатів в усьому світі. Обидва зробили успішну кар'єру.

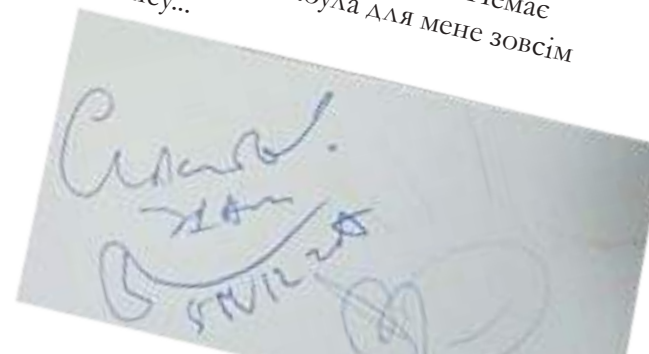
Але нам, дітям 2000-х, бракувало тої шаманської магії 5'nizza, того драйву, енергії, позитиву, що створювали ці двоє на сцені.

"Після десяти років мовчання ми вирішили, що нам знову є що сказати, а старі пісні, можливо, набудуть нове життя і сенс", – прокоментував возз'єднання Андрій Запорожець.

І мав рацію. На концерті в культовому мюнхенському Veranstaltungshalle Technikum музиканти познайомили слухачів з деякими новими піснями ("Але", "Вверх") та виконали свої найпопулярніші хіти. Публіка виспівувала майже всі пісні напам'ять, а нас, дівчаток біля сцени, розривало від емоцій та енергії, і ми танцювали, танцювали, танцювали, дивлячись знизу нагору на своїх довгоочікуваних кумирів.

Знаменита "Стрела" відносила мене в романтичні спогади минулого, "I believe in you" пружинила кожную клітинку тіла і вже неможливо було не рухатися під наступні пісні.

Але найбільше мене зачепила "Немає куль", яка в ту мить набула для мене зовсім нового сенсу...

Ксенія Фукс,
блогер,
kseniyafox.com
та шалений
фанат гурту
5'nizza

Бачу, чую...
але де вони, де вони, де?
Палає усе навколо мене.
А море червоніє, ні є,
Воно біле, не чорне, ні є

Немаю куль
Немаю куль, комбат
Це не моє.

Окрім мене
Кольори, кольори.
Це тіло чи камінь роками
чекає,
Поки не покине.
Бо
В нас вже
В нас вже...

Немаю куль
Немаю куль, комбат
Це не моє.

Голови голі лягли
У глибину
Та ну, йду на війну
Мовби, мовби, мовби,
мовби
Гину

Немаю куль
Немаю куль, комбат
Це не моє.

5'nizza

Не знаю,
чи продовжать
Сергій та Андрій свою
співпрацю паралельно зі
своїми особистими проектами.
Мені б дуже хотілося, щоб вони нікуди не йшли. **Нікуди! Ніколи!**

**"А коли ніч моє вкриє місто,
То ти побачиш як я гарно танцюю.
Я подарую тобі зірок намисто,
Крижаними фарбами тебе, тебе я намалюю"**
5'nizza ■

БЛЮЗ НА СХОДАХ

Фестиваль **JazzOpen** 2011, вісімнадцятий за рахунком, для мене був і залишається першим. Після численних експериментів з різними майданчиками він нарешті зайняв гідну себе площу – Schlossplatz. Ще б пак! Відкривав JazzOpen 2011 сам король блюзу **Б.Б. Кінг**.

Три вечори, три незабутні концерти... Кінг, як магніт, притягував публіку. Великому блюзовому гітаристу на той час виповнилося 85. Він грав сидячи, але, взявши гітару, помолодшав років на тридцять.

Двір Нового замку (Neues Schloss) заповнений вицвєтє. Ми сиділи на сходинках біля колони (скажу по секрету: чутність там найкраща, та й сцену видно). Поруч з нами старий хіпі, молода пара з Італії, ще якісь люди і пес. Накрапав дощик, ми слухали, заходилися в екстазі, розчинялися в музиці, танцювали і підспівували знайомим хітам. І тільки пес сидів нерухомо, немов пам'ятник, відповідаючи високій значимості цього концерту.

Потім була група **“Чикаго”** (Chicago)... Навіть пес не витримав! Він молотив хвостом по сходах, викликаючи у нас додатковий захват.

Концерт ми дослуховували в кафе поруч з площею. Там майже нічого не було чути, та ми, переповнені власними емоціями, на тарбарській суміші німецької, англійської та української, тріщали зі старим хіпі і молодятами з Неаполя про **музику** і кожен про своє.

Цього року традиційний, вже 23-й, фестиваль **JazzOpen**, пройде в Штутгарті з 8 по 17 липня на п'яти майданчиках. Організатори очікують понад 30 000 відвідувачів тридцяти концертів.

Але кого вважати Зіркою фестивалю?

JAZZ OPEN STUTTGART

Ветерана Карлоса Санта-ну? Цей гітарист виступав на першому (1969) Вудстоку (Woodstock Music & Art Fair), коли багато хто з його нинішніх прихильників ще і на світ не з'явився.

Чи може це **Чік Корія** (Chick Corea) — один з піонерів напрямку ф'южн, або Стенлі Кларк (Stanley Clarke)?

Ван Моррісон (Van Morrison)? Чи Карло Вайбель, більше відомий як Сго — німецький співак-репер. Його пісні — суміш поп і реп-музики, яку він скорочено називає “Раопом” (Raop).

А ще спеціальний гість фестивалю **Девід Гілмор**, який під час свого недавнього європейського турне не відвідав жодного міста на півдні Німеччини, щоб вибухнути у Штутгарті.

Гілмор буде грати виключно музику **Pink Floyd**. 14 липня очікуємо тригодинне видовищне шоу на Schlossplatz. Тільки звукове та світлове обладнання важить восьми тонн, а ще вперше організатори обіцяють світлодіодні екрани. Правда і ціна на квитки кусається.

Джеймі Каллум грає в останній день фестивалю, 17 липня 2016 року. Британський музикант, як ніхто інший, здатний інтерпретувати в стильній, енергійній манері і поєднувати з джазовим роялем рок-н-рол, хеві-метал і навіть хіп-хоп. Нездарма англійська преса називає Каллума “Синатрою в кросівках”. Його виконання експресивне і дуже яскраве. Джеймі співає і грає на піаніно, стрибає, ходить по клавішах... Деякі його викрутаси лякають, та він справжній професіонал і поводить з піаніно, як Хендрікс зі своєю гітарою.

Джаз-фестиваль у Штутгарті — це коктейль свободи і насолоди, енергії та емоцій. Можна замовити квитки, а можна посидіти (якщо всидите) з друзями на сходах під колоною. Головне, що він того вартий! ■

Людмила Бондар
журналіст

Foto: Opus GmbH / Reiner Pfisterer

Foto: Opus GmbH

Foto: Joshua N. Timmermans

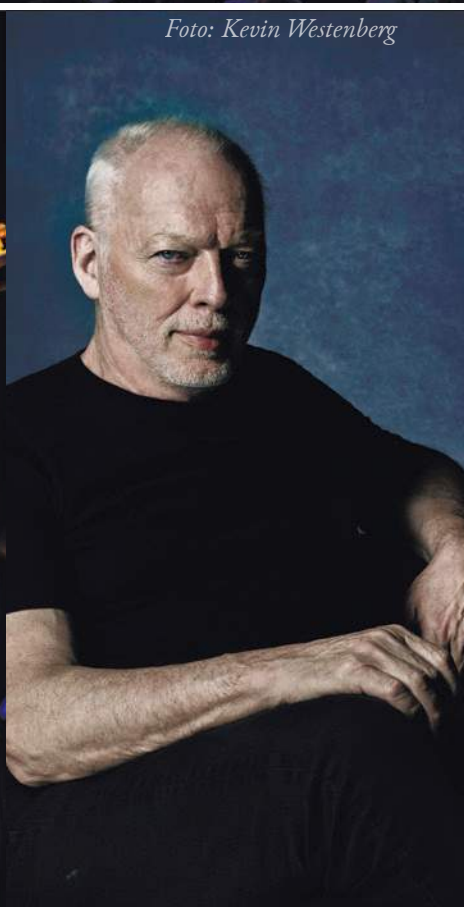

Foto: Kevin Westenberg

Любка Колесса – штрихи до портрета

"Одна із найвидатніших серед піаністів нашого часу", "потужна... сильна... рідкісна особистість", "поетеса на фортепіано" – це лише кілька відгуків відомих музикантів і музичних критиків про найвідомішу в Європі 20-30х років ХХ століття, а пізніше в Америці і Канаді, українську піаністку Любку Колессу.

Рецензенти підкреслювали елегантність її виконавського стилю, красу, чуттєвість і експресію її гри, досконалу техніку і природній темперамент, дисципліну і самоконтроль на сцені. Любці Колессі аплодували у найкращих концертних залах Австрії, Німеччини, Швейцарії, Італії, Іспанії, Чехії, Румунії, Фінляндії, Південної і Північної Америки, вона виступала як солістка із найкращими оркестрами і диригентами того часу – Вільгельмом Фуртвенглером, Бруно Вальтером, Ріхардом Штраусом, Гербертом фон Караяном, Еріхом Кляйбером, Карлом Бьомом.

Народилася Любка Колесса 1902 року у Львові. Коли читаєш про її родину, вчителів, коли прослідковуєш, як вплітаються історичні події у долю її сім'ї, як «скеровують» її саму на шляху до професії концертної піаністки, то на думку спадає лише одне – народна приказка «сам Бог велів»!

Музика не була гостею в родині Колесс, вона «оселилася» там в генах: дядько Любки Філарет Колесса – музикознавець, дослідник українського фольклору, її двоюрідний брат Микола Колесса – композитор і диригент, сестра Христя – віолончелістка.

Через вчителів щедра доля протягнула ниточки традицій і пов'язала Любку із двома піаністами-геніями ХІХ століття – Шопеном і Лістом. Перші уроки гри на фортепіано Любка отримує від своєї бабусі, якій пощастило навчатися у Кароля Мікулі – найвідомішого учня Фредеріка Шопена.

У 1904 році сім'я переїжджає до Відня – батько Любки, університетський професор Олександр Колесса, обраний послом до австрійського парламенту. У Відні педагогами Любки стають відомі піаністи Люї Терн і Еміль фон Зауер, учень Ференца Ліста.

Любка отримує диплом «Musikakademie Wien», а також здобуває дві престижні нагороди: австрійську державну премію і премію «Boesendorfer».

1924 року Любка Колесса дебютує з Берлінським філармонічним оркестром – до сьогодні одним із найкращих, якщо не найпрестижнішим, оркестром світу. З того часу її кар'єра іде стрімко вгору, на початку 30-х років число концертів на рік сягає 150. З усіх європейських країн найбільший успіх мала Любка в Німеччині, де об'їздила з концертами понад 70 міст, майже щороку виступала у Берліні. До її репертуару входили 38 концертів для фортепіано з оркестром та численні сольні твори, серед яких поряд із музикою Баха, Моцарта, Бетховена, Шуберта, Шопена, Дебюссі, Брамса звучала музика українських композиторів В. Барвінського, С. Борткевича, М. Лисенка, С. Людкевича, Н. Нижанківського.

Від 1925 року Любка Колесса регулярно приїжджає до Львова, а у 1929 здійснює турне містами тодішньої радянської України – Києвом, Харковом, Одесою. Успіх такий, що заплановані вісім концертів «переростають» у двадцять.

Але вдосконаленню, як відомо, немає меж, тому літні місяці 1929-30-х років проводить Любка у Тіролі на уроках у Ежена д'Альбера, ще одного відомого учня Ференца Ліста, який значно вплинув на її подальшу виконавську манеру.

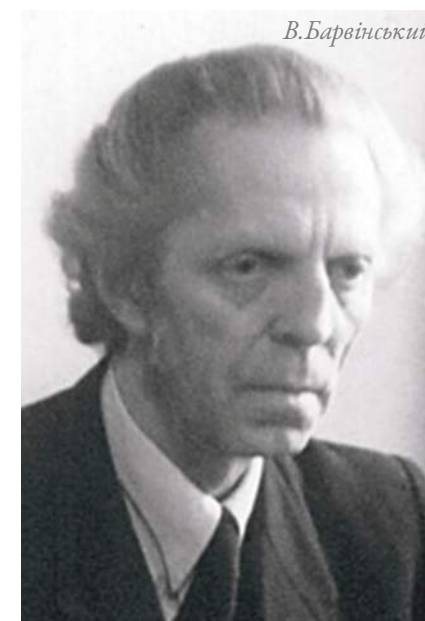
Любка Колесса скрізь позиціонувала себе як представниця України, в рецензіях на концерти згадується, чи навіть підкреслюється, її українське походження.

Ось, наприклад, ще один маленький, але промовистий, нюанс: у 1937 році в Англії, для концерту на телебаченні, Любка одягає... український національний стрій.

У 1940 році разом із чоловіком, британським дипломатом Трейсі Філіппсом, Любка Колесса емігрує до Канади, де викладає гру на фортепіано спочатку у Торонто, згодом у Монреалі (музична школа Венсана д'Енді, університет МакГілла), концертує у містах Південної та Північної Америки.

На 1954 рік припадають останні виступи в Європі, серед яких знову виступ із Берлінським філармонічним оркестром. Опісля присвячує себе переважно викладацькій місії – вихованню молодих піаністів.

Померла Любка Колесса у віці 95 років у Торонто. У 2000 році фірма DOREMI перевидала її звукозаписи комплектом із трьох дисків. У 2003 році в університеті МакГілла засновано стипендію для піаністів імені Любки Колесси.

Львів

Любка Колесса

Останнім акордом нехай прозвучить моя особиста велика вдячність усім винахідникам і вдосконалювачам «музичних консервів» – маю на увазі звукозапис.

Сьогодні це так просто: відкрити твоє вікно в інтернеті, ввести комбінацію літер «Lubka Kolessa» на Youtube і поринаєш у інший світ – чи то соната Скарлатті чи симфонічні етюди Шумана – це все її світ, її звуковий вимір, дзеркало її характеру і її досвіду, яке розповість про її чутливу душу більше, аніж це спроможні зробити усі слова ■

Наталія Мовчан, піаністка

Марина Данилович та її квіти

Марина Данилович народилась у місті Чугуєв Харківської області – у тому самому місті, де народився відомий художник Ілля Рєпін. Відвідувати художню школу дівчинка почала у віці шести років у Дніпропетровську (сьогодні Дніпро), та після переїзду родини до Києва живопис зник з життя майбутньої художниці, але не назавжди.

Після закінчення університету ім. Т. Шевченка і декількох років успішної роботи Марина вирішує переїхати до Чикаго, де живе та працює і зараз, щоб присвятити

себе своїй єдиній пристрасті – образотворчому мистецтву. На даний час вона єдина українська художниця, яка два роки поспіль виграла конкурс Польського Музею Америки за право презентувати свої роботи, що зовсім не дивує.

Gel[:b]lau презентує своїм читачам декілька робіт Марини, яка з великим задоволенням малює квіти: «Я дуже люблю квіти і вважаю, що кожна квітка – це як маленьке життя, яке починається навесні, даючи новий поштовх змінам» ■

Ілона Ушеніна,
блогер
ilona-bloggt.de
dieshoppingwelt.de

Maryna Danilovich und ihre Blumen

Maryna Danilovich wurde in Tschuhujiw, Charkiwska Oblast, geboren – der gleichen Stadt, die der Welt den berühmten Maler Ilja Repin geschenkt hat. In Dnipropetrowsk (heute Dnipro) besuchte das Mädchen die Schule für die bildende Kunst. Dennoch ist die Malerei aus ihrem Leben verschwunden, nachdem die Familie nach Kiew zog. Aber nicht für immer.

Nach dem Abschluss der T. Shevchenko Universität Kyiw und einigen Jahren der erfolgreichen Berufstätigkeit, beschließt Maryna, nach Chicago zu ziehen, wo sie heute noch lebt und arbeitet, um sich ihrer einzig wahren Leidenschaft zu widmen – der bildenden Kunst. Stand heute ist sie die einzige Ukrainerin, die zwei Jahre in Folge den Wettbewerb des Polnischen Museum von

Amerika gewonnen hat, um ihre Gemälde öffentlich präsentieren zu dürfen, was niemanden wundern sollte. Gel[:b]lau präsentiert seinen Lesern einige Arbeiten von Maryna, die sehr gerne Blumen malt: „Ich liebe die Blumen sehr und denke, dass jede Blume wie ein kleines Leben ist, das im Frühling beginnt und den Veränderungen einen neuen Impuls gibt“ ■

23.
INTERNATIONALES
TRICKFILM FESTIVAL
FESTIVAL OF ANIMATED FILM
STUTTGART '16
26. APRIL – 1. MAI 2016

26 квітня цього року Штутгарт мав змогу знову привітати любителів анімації на 23-му Міжнародному фестивалі анімаційного кіно.

Це один з найвизначніших та найбільших світових фестивалів, що став невід'ємною частиною німецької та міжнародної культури кіно. Ціль фестивалю – не тільки поринути у різноманітні мультфільми з усіх куточків світу і знову відчутти “смак” дитинства, але й підтримати молоді таланти (у деяких номінаціях грошова винагорода перевищує 50.000 євро). Тож ця подія стала важливою платформою для фінансування та розробки анімаційних проєктів. Для митців – це джерело натхнення та актуальних тенденцій. А почалося все у 1982 році у планетарії Штутгарта.

Часто постає питання, чому ця важлива подія кіномистецтва проходить не у місті реклами Гамбурзі, чи не у Берліні, місті кіноіндустрії. Відповідь насправді, проста: поряд знаходяться представники найбільш значущих світових компаній, які щорічно сприяють процвітанню фестивалю, а завдяки штутгартському університету медіа та Академії кіно Баден-Вюртемберга число виняткових проєктів не перестають дивувати.

“Анімація для дорослих” – цьогорічна тема фестивалю. 23-тя річниця говорить сама за себе:

ми вирости. Адже анімація – це ще одна можливість поговорити про актуальне, чергове та розважальне, а інколи і болісне. Фільми, що засновані на реальних подіях, як бельгійський повнометражний фільм “Safard”, чи анімовані документальні фільми, як “Karutt”, чи “Holot” будуть і далі поповнювати ряди переможців.

Ну а головним питанням є: хто ж отримав гран-прі цьогорічного фестивалю? Неповторний документальний фільм німецьких режисерів **Олександра Лаля та Фолькера Шлехта “Karutt”**, який розповідає про силу та жорстокість людської природи, покоровив серця журі.

“Тілого необроблені і незабутні образи висвітлюють частину історії, яку ми не повинні забувати”, – так обґрунтувало своє рішення журі.

Приз Лотте Райнігер отримав фільм Сеоро О “Afternoon Class”. Це анімація з неперевершеним почуттям гумору і потужною візуальною мовою. Приз глядацьких симпатій отримав фільм нідерландських режисерів Йоуста Ліума і Даана Фелсінга “Paniek!”

Наступний, 24-й Міжнародний фестиваль анімаційного кіно, відбудеться з 2 по 7 травня 2017. Тож не пропустіть! ■

Ірина Гайке

студентів, викладачів і випускників КПП, вражає завзяттям та енергією.

Посівши перше місце на міському огляді-конкурсі народної творчості у Києві, танцюристи отримали приз – європейський тур. У наше місце вони завітали на запрошення спілки українців.

Нікого з глядачів не залишили байдужими нестримна коломийка, запальний гопак, весела полька... Кожен танець – маленька вистава – динамічна і яскрава.

“Це завдяки нашому новому хореографу-постановнику Улянці Захаровій – її енергії і любові до національних традицій, звичаїв і обрядів. Вона нас надихнула”, – поділилися зі мною танцюристи.

Надихнула і глядачів – не зчулися, як танцювали всі. Як вдома побували!

Від імені присутніх на концерті дякую танцюристам і всім хто долучився до організації цього чудового вечора ■

Юрій Пінський

Афіша

Концерт академічного ансамблю танцю

Субота 20.08.2016 о 18:00 год

Житомирський академічний ансамбль танцю „Сонечко“ – лауреат багатьох Всеукраїнських та міжнародних фестивалів та конкурсів. Володар Гран-Прі першого Всеукраїнського фестивалю-конкурсу професійних та аматорських хореографічних колективів ім. П.П. Вірського.

Вхід вільний

<http://sonechko.org.ua>

Організатор:
Ukrainer in Stuttgart
Ukrainer in Stuttgart e.V.

70565 Stuttgart
Möhringen
(Fasanenhof)
Delpweg 12

Katholische
Kirche
St. Ulrich
Gemeindesaal

Bus 92, 94
U-Bahn U6
Europaplatz

Ансамбль народного танцю КПП «Політехнік»

6 травня у Штутгарт завітав ансамбль народного танцю КПП “Політехнік”.

У цьому році ансамблю виповнилося 70 років, та цей напрохуд молодий колектив, який складається з понад 60-ти

Dnipro

Berlin

BARCELONA

Riviera

Карпати

Nice

Lissabon

Barcelona

Gel[:b]lau мандрує світом

Monaco

Редакція часопису
чекає на Ваші фото з
подорожей.
Для публікації
Надсилайте їх на
fb.com/gelblau.ua чи на
red@gelblau.net.

LISSABON

Monaco

Донецьк
Ось так, крізь блокпости та обстріли
наш Часопис потрапив до Донецька!

Перше завдання для Колоди

Настав той самий день-Х! Колода прийшов свататися до Марічки. Все складалося чудово, як ніколи. Погода була теплою, співали птахи та життя було дивовижним. Що може зіпсувати цей день? Нічого! Чи не так?

Хіба що...

Вітаю, пане Коваль! Я тут...ну це...фууух! Пане Коваль, я кохаю Марічку! Дозвольте нам одружитися!!!! Заради неї... все що завгодно... ...зірку з неба... там... дракона теж... Ну так що?

Знову ти?! *За що мені це все?*Ну добре. Слухай мене уважно! Иди до Чорного лісу, знайди там відьму та забери в неї намисто, яке вона вкрала у Марічки. Зробиш - я обміркую твоє прохання.

Сам? До Чорного лісу? ВІДЬМА?!!!!!! Що ж робити? Що? Хм...Пан Коваль не казав, що я мушу туди насамоті йти)

ШО? ОПЯТЬ?!

ПУХКО!

Ой йой! До відьми? Це, мабуть, небезпечно для життя. Чому ти завжди потрапляєш у складні ситуації?

От я встряв :(

Та годі тобі, друже! Допоможи! А натомість проси все, що завгодно. Я б заради тебе зробив все! НУ ТО ЯК?

ПОСЕРЕД ЧОРНОГО ЛІСУ

Не треба паніки! Гугл-мепс мене ніколи ще не підводив. Нам треба трошки пошукати. Я тільки шкодую, що сокиру ми дома залишили. Вона б і з кущами, і з відьмою допомогла би... ех!

Пухко, куди ти мене завів? Ой йой ой!

Хана хлопцям :)

Тю..та я знав, що все буде добре!

Колода, я знайшов стежку. Закінчуй свій театр. Пішли

О! Мабуть, тут і живе ця відьма. Напевно, жахливе створіння.

То який в нас план? Ми ж не можемо просто відібрати намисто. Вона нас на жаб перетворить

Я все спланував. Ми скажемо, що ми швидкий інтернет продаємо. Я її відволіку, а ти шукай тоє намисто...

Кхе-кхе!

Що, хлопці, загубилися? Що вам потрібно в моєму лісі? Всіх птахів та звірів налякали! Раджу казати правду! Брехню я одразу впізнаю...

Ну все, приплили... Як там було... «Держітесь там! Щастя, здоров'я, хорошива настрасенія...»

Ми залишимося тут назавжди. Нас ніколи не знайдуть! Я ніколи не одружуся на Марічці. Все марно! Пухко, не так я уявляв цю подорож. Ми мусили знайти відьму, забрати в неї намисто та повернути його моїй коханій. Пан Коваль побачив би, що я добра партія для його доньки. Потім весілля. І я був би найщасливішим. І Марічка...і...і...ех!

Далі буде...

Yummy & Healthy Cooking Food[®]

NEUES RESTAURANT KONZEPT

Bitteat ist ein neues innovatives Gastronomiekonzept, das sich stark an vegetarischen, veganen, gluten- und laktosefreien Trends orientiert. Unser Menü ist auf tägliche gesunde Ernährung ohne Geschmacksverstärker, chemische Zusätze und Konservierungsstoffe ausgerichtet.

Das besondere Geschmackserlebnis für jeden!

www.bitteat.com

Inspiriert durch die mediterrane, asiatische und klassisch-europäische Küche, haben wir eine abwechslungsreiche und ausgewogene Speisekarte entwickelt. Wir bieten Ihnen eine große Auswahl an warmen Hauptgerichten, Suppen, Salaten, köstlichen Sandwiches und verführerischen Desserts.

Stuttgart,
Lautenschlagerstr. 21-23
10:00 – 22:00

+49 711 504 888 89

